THE KAZHAKOOTTAM CADET
1964

SAINIK SCHOOL KAZHAKOOTTAM

THE KAZHAKOOTTAM CADET

Annual Number

1964

JOURNAL

SAINIK SCHOOL

KAZHAKOOTTAM : : KERALA

OUR NEHRU

Mrs. Myrtle Jacob.

A life endowed with poetic grace,
And without guile's faintest trace,
Had captured hearts old and young,
To his life our hopes had clung.
This loving son fortune bright,
Had spurned all pomp for freedom's fight;
Lonesome years in prison camp,
Never could make his spirit damp.

The flowers that blow with fragrant breath,
The stars that glow with lustrous depth,
The deep blue sky with mystic fold,
The mountains high with charm untold-
These had sunk within his soul,
To rise anew with thoughts sublime,
To soaring heights for men to climb.

When shall a leader gay
With half such charm and loving sway,
Linger in our hearts?
Glory to his memory - may our fortunes ever be
Knit by love though wide expanse,
Surpassing all our Five Year Plans!

STAFF GROUP

The Kazhakoottam Cadet

Vol III | March | 1965

Principal
Lt Col BK Somaiah
Headmaster
Sqn Ldr Babu Lal
Registrar
Capt BV Deshpande
Medical Officer
Surg Commdr GEJ Borby (Retd)
Teaching Staff
K Madhavan Nair MSc
A George Joseph MA
A Samuel Raj MA (Hist) MA (Econ) MA (Pol) BT
N Balakrishnan Nair MSc
MS Ananda Rao MSc BT
GD Takale MA (San) MA (Pol)
BC Pande MA, BT
P Purushothaman MA (Hist) MA (Pol) BT
CV Sankaranarayanan BSc, BT
CK Chandrasekharan Nair MA (Mal) MA (Hindi) BEd
KK Mathanna MA, BT
NG Thomas MA, BEd
MB Vinekar MA, BEd
J Sankaranarayana Iyer MA, BEd Dip T. (Eng)
PK Varghese MA, BEd
K Vasudevan BSc, BEd
MS Anantha Ramu MA, MEd
GAN Smith BA (Oxon)
Art Master
K Bhaskara Rao Dip in Painting
Librarian
BV Peter BA Dip Lib
PT Instructor
B Gopinatha Pillai
Matrons
Mrs Jessie John
Mrs Sarojini Sridharan BA Dip in Soc Service
Quarter Master
R Ramesan BA
Catering Assistant
NN Pillai
Head Clerk
Jem MK Sankar (Retd)

Contents

Editorial	1
The Ladies' Club	2
The Star Pupil	4
A Vacation in Laos	5
The Battle with the Bottle	6
A Visit to the Chamundi Hills	7
Guru Nanak and Bhai Lalo	9
The Electromagnetic Spectrum	10
Boringism	11
The Day the Dam Broke	12
Rudyard Kipling	13
Calamities of a Rainy Day	14
Grandfathers	15
My Poem	18
My Visit to a Hill Station	18
Song for Peace	19
Chacha Nehru	19
The Denouement	20
Annual Reports	23

Separate Sections for Malayalam, Hindi and Sanskrit.

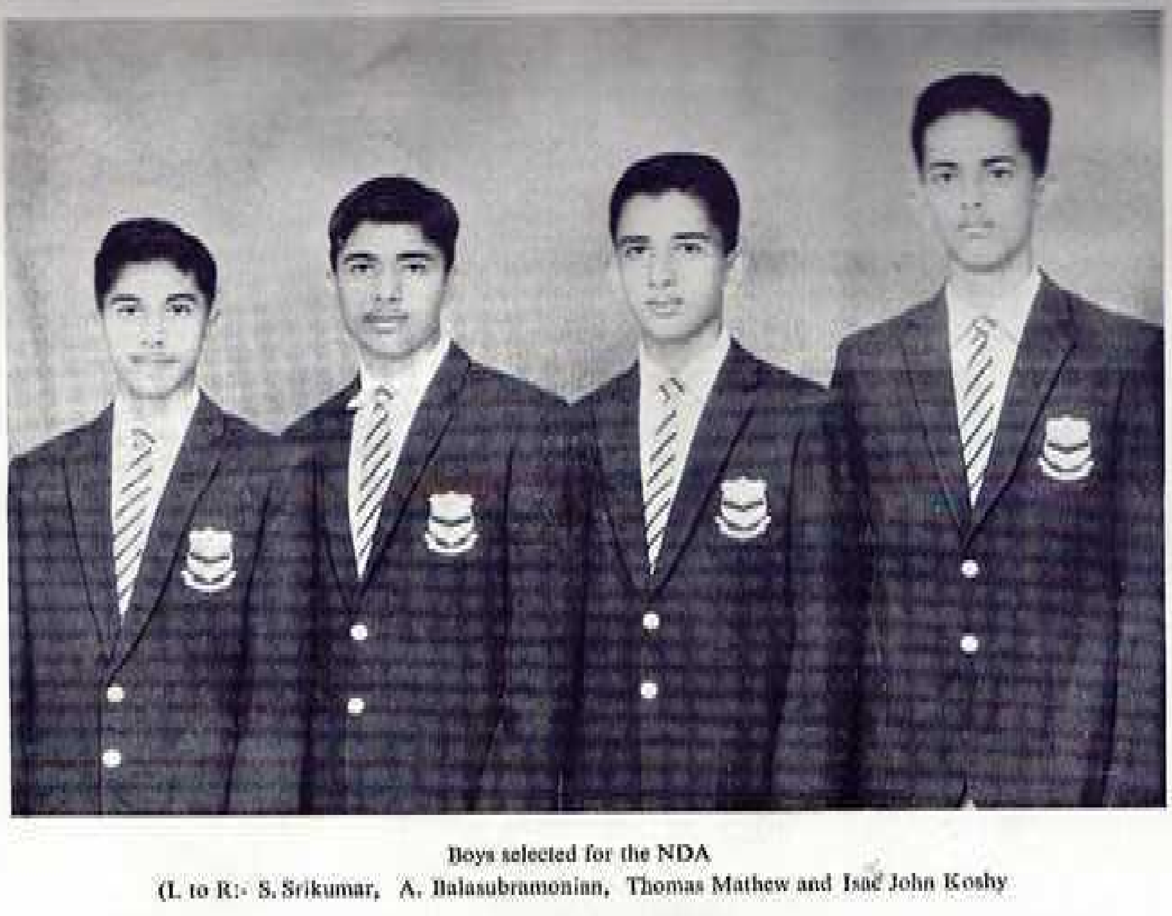

Boys selected for the NDA
(L to R:- S. Srikumar, A. Balasubramonian, Thomas Mathew and Isac John Koshy

The Best Student in Academics
R. P. Manikantan Nair

The Best All Round Student
Isac John Koshy

EDITORIAL

This is the third Annual Number of our school Magazine. It covers a period of time marked by events of far-reaching importance. The death of Pandit Jawaharlal Nehru, our beloved Prime Minister, deprived the Nation of the Chief Architect of her destiny. Never in the long and chequered history of our country have so many owed so much to one Man. His life will ever continue to inspire all people to follow the path of virtue, wisdom and courage.

The 'Cadet' marched out of the Pangode Barracks to the Campus at Kazhakuttam in the month of August. This estate, spread over three hundred acres of undulating terrain, offers an ideal setting for an institution of our type. A liberal education requires an environment which not only gives but also demands the best of everything. It is hoped that in course of time this School will occupy a place of pride in the service of the Nation.

Our achievements during the academic year bear ample testimony to the basic soundness of our approach and mettle. Five of our students took the Entrance Examination for entry into the National Defence Academy in May. All of them came out successful in the written examination. They appeared for the Services Selection Board interviews and four of them have joined the Academy in January 1965. One of them stood first among all the boys who appeared from the various Sainik Schools in our country.

We had our first School Inspection also during this year. A team consisting of the Principals of a Public School and a Sainik School inspected this School towards the end of November. We have come out with flying colours.

Detailed reports on the various aspects of our activities appear at appropriate places in the Journal. With great pleasure we now present this issue of the 'Kazhakoottam Cadet' to the discriminating reader.

The Editorial Board.

THE LADIES' CLUB

C. Madhavan Nair, Class 9

At last, the Ladies' Club came into existence. What else could happen? Time was so heavy upon them. Every day, their husbands went to their offices at eight in the morning. Their children were, in most cases, in the Boarding Schools. Cooks were so efficient and servants available at such ridiculously low salaries, that household chores became no chores at all. The only difficulty was too much time.

So the enterprising, educated, emancipated and idle-rich wives formed the Ladies' Club. With down-to-earth realism, the sponsors promised never to allow the club to become a happy hunting ground for snobs and hypocrites. They would attempt only really useful services such as helping young mothers with their problem children, free medical advice, cookery classes and so on.

Within a week, these intentions appeared in the form of advertisements in the local newspapers. Letters of encouragement as well as enquiries poured in. A few grandmothers smiled in contempt. Some husbands regarded the developments with apprehension not unmixed with disdain.

Home Science graduates naturally formed the Brains Trust of the club. A cadaverous old man came to be appointed as the Peon. In reality, he was a factotum whose charter included the duties of an over-zealous watchman, Errand Boy, Despatch Clerk and Sweeper.

The incoming mail was systematically sorted out and given to the Brains Trust. That august body then wrote the replies which were later typed by the hard-working Secretary on her husband's battered machine. As days went on, the correspondence increased in bulk, variety and range. In fairness, it must be stated that the Ladies' Club was shaping much better than anyone had ever imagined. The clients were quite satisfied with the services offered by the hard-working and conscientious Brains Trust.

One newly married girl wrote to the club for the latest method in making vitaminised mango pickles. Another letter unfolded the travails of a long-suffering mother and asked for psychiatric help regarding her mischievous young son. A cure for a child's eczema was the request contained in the third missive of the day.

The Brains Trust, as usual, prepared detailed replies which were, without loss of time, typed on the club's stationery. The addresses too were typed on the envelopes. These were then taken over by the peon for pasting, before being deposited in the Post Box near the junction. Just as he was to commence his job, a strong wind blew into the room scattering the letters. Patiently the peon picked up the letters once again, sealed them and walked towards the Post Box.

A few days later, the indefatigable Secretary was going through the day's mail. She was very much surprised by the contents of some of them. "For the sake of politeness I shall say 'thank you', though, in reality, I mean it not. I had asked for some advice on making vitaminised mango pickles. Your instructions as contained in the letter

were to wash them daily in hot water containing a spoonful of alum and then dust with 'besan' powder until the skin cleared. After a week of this treatment the fruits rotted, emitting such a foul smell that several of my neighbours complained to the Corporation Office. My husband is now always making fun of me for what he describes as the snobbish idiosyncrasies of modern women. It seems that you wanted to play a practical joke on me. Please note that I do not intend to continue my membership of the club beyond this date."

The second letter read "I asked you for some medical advice to cure my son of the pernicious eczema which has so far eluded cure. Your letter advised me to boil the stuff in oil, peel the skin away, apply a thick coat of chilli powder all over and wait for a week. I did not have the courage or cruelty to practise the medication in exactly the same way. Still, I did wash my son's legs with warm oil, gently scrape away the skin with pumice stone and dust with chilli powder. The child had to be held down by several unwilling hands. Towards the end he started howling in a pitiful way and did not stop for the next whole day. My husband is normally a tame and mild mannered man who has never spoken one harsh word to me during the last seven years of our conjugal life. On coming to know of what I did to the child on your instructions, he turned raving mad with anger and would certainly have murdered me had not some neighbours intervened. My husband has sent the child to his mother, saying that he will not survive in my care. I have thus become the laughing stock of the place."

Here is the third letter. "Thank you very much for your prompt reply. As you might remember, I had asked for some psychiatric guidance regarding my naughty son. You sent me a magazine containing several articles on the subject. I read the articles avidly and tried to put the suggestions into effect. But they were of no avail. My husband then decided to roll up the magazine and use the contrivance as a stick to beat my son on his buttocks and thighs. He told me that he got the idea from a research report, that in America, it had been discovered that the using of a mathematics book as a pillow improved the ability of a student in that subject by about sixty two percent. To be frank, I was quite sceptical of the whole affair. But after three such vigorous beatings with the magazine on the particular region, my boy has improved remarkably well. Thank you very much for helping me with this domestic problem. I request you to permit me to keep the magazine for the same purpose if needed in the future".

It was time for the office to close for the day. The peon started the job with a bang.

The Secretary looked up and sighed.

THE STAR PUPIL

K. Velayudhan Nair, Class 9

Ever since the inception of the Assessment Marks, a new realization has come to our class. Punctuality, smartness, obedience and 'togetherness' have all secured new adherents. Our Master recently convinced us of the necessity of cultivating one more quality.

As usual, he entered the class at the stroke of the bell. He gave us a 'pep talk'. The necessity of keeping a few clear cut aims was essential, he explained, for all growing children. In this process, he added, it might become necessary to neglect a few things which were not vitally important in our lives. All great men had this remarkable quality.

We listened attentively, but could not understand him fully. Suddenly our Master announced that he was going to conduct a test which would reveal the truth of his contention. It consisted of a single question. "What do you see!"

Several hands went up promptly, indicating readiness to reply. "I see you, Sir." "The window". "The blackboard." "A great and glorious future."

The Master passed on from student to student as he was not satisfied with the answers given. At last it was Titoo's turn. "I see only a bar of chocolate, a part of which is protruding from your pocket, Sir." Our Master's face beamed with a smile of happiness. "Your answer is exactly what I was waiting for. You are really my star pupil. Come on, consume this chocolate."

(With apologies to Sri Valmeeki)

MALABROS IS PATENTLY A LEADER
STILL IN THE FIELD OF SPORTS

MALABROS SPORTS CO.

TRIVANDRUM-1

PHONE: 3200

A VACATION IN LAOS

Satyakaman Sadasivan, Class 7.

Laos is a land of disquiet and frustration, which was once feared to be a potential stage for global hostilities. Originally a part of the old French Empire, the social and political upheavals of the aftermath of the Second World War turned the country over to independence. I have a personal interest in Laos, because, my father is a French Interpreter at the Indian Embassy. French is the chief language in use. The absence of English medium schools precluded my chances of living along with my parents and joining some educational institution in that country. But I was lucky enough to get a chance to visit Laos during the vacation.

My Mother, two sisters and I, boarded a plane to Bangkok, for the first lap of the journey. Bangkok is the capital of Thailand which also formed the French Indo-China of the pre-war period. Partly tired out by the excitement of the journey and partly lulled by the excellent lunch, I fell asleep. I woke up only when we touched down at the Bangkok air port at 2200 hours. My father, was waiting there for us. His presence brought us a sense of security and confidence in the strange surroundings. The aerodrome was very large one as it was on the International route. The people appeared exactly like the Chinese to me. There were large buildings all around and excellent roads for the heavy traffic. We went straight to a hotel by name 'Rajawongse'. After a bath and rest we went to see the city. It was a very busy one and I had the frightening feeling that I might get lost. I was told that the Siamese people eat snakes, frogs, beetles etc. Rice is available in plenty In fact, Siam exports much of it. People are mostly Buddhists. Words like Siamese cat, Siamese twins, Siamese white elephant and the like, came to my mind.

In the evening we started on the remaining part of our journey in a train. I noticed that there were only first and second class compartments in it. It was a vestibule train, that is, all the compartments were connected together by corridors. Further, it was run on diesel, and not on coal or electricity. The seats were just like those in a bus and so, we could not sleep comfortably at night. Early, next morning, we got some roasted chicken from a way side station. I am afraid that I liked it very much and asked for more. At about 1200 hours we reached Nonghai Station. We got down from the train and after the Customs' formalities, went towards the ferry. The ferry was across the Mekong river which appeared considerably wide to me. We crossed over in boats to the other side which was Laos. A taxi took us on the last lap of our journey which brought us to the Indian Embassy at Viantiane the capital of Laos.

There were three storeys in the Embassy building. The first one was the office and the other two were used as the residence for the officers. I felt great relief as the journey came to an end. After a bath and rest, I sat on the balcony. The scene around was definitely different from whatever I had seen in India. The roads and buildings appeared modest. People had a 'chinese look'.

We went around the town the next day. A market was nearby. Everything

was available, but the prices were quite high. The people whom I saw in the city had a lazy expression. They appeared well dressed. I was told that severe fighting was going on between the Government Neutralist Army and the Communist Faction in the Plain of Jars. And away from all the trouble, the King of Laos was living in another town named Luang Prabang, described in the newspapers as the Royal Capital.

I spent a few weeks along with my parents. The fact that I was far away from my homeland never occurred to me. How true it is to say that a boy's home is where his parents are! In the evening, my sisters and I used to play badminton in the backyard. The rest of the time was spent in reading and in endless conversation. Soon the vacation came to an end. With mixed feelings we came back, I to the Sainik School and others to their respective places.

THE BATTLE WITH THE BOTTLE

Stephen Mathew, Class 10.

How wonderful it was to be able to spend the major part of the day inside a well-equipped laboratory! How easy some of the abstruse principles became when one had lived with them for quite a few years! Time has blunted the once sharp edge of memory. Many poignant incidents have sunk beneath the weight of years. Occasionally, some amusing incident, some thrilling experience, would rise over the curtain, play for a little while and leave one enchanted with the past.

Once a colleague from another department brought me an old bottle full of some liquid. He said "This bottle was found in a corner of our Main Store. It seems as if it was left there unnoticed for a number of years. The label also is lost. Will you please analyse it and tell us what it is!"

The identification of materials is an integral part of a [Chemist's job. The provision of microanalysis and instrumentation has made the job comparatively easy. So when the day's schedule was over, I took the bottle and went into the Senior Laboratory. After setting up a work table, I tried to draw a sample for analysis. It was then noticed that the glass stopper was very tight. The usual method of 'side tapping' did not loosen it. So I placed a few drops of glycerine at the rim and waited for half an hour.

Outside, the lengthening shadows indicated the passage of time. I had had a heavy day, but could not leave the job undone. So I tried various other methods such as steaming the edges and two more which have to remain unsaid, as they are my 'patents'. There was no use. At times a mad desire to smash the recalcitrant bottle came to me with anxious despair. With much effort I controlled my destructive urges and persisted in my labours. At last, after about two hours' hard and frustrating work, I managed to open the bottle. The smell itself convinced me that it was kerosene oil. I did a few

other tests to confirm it, then closed up the laboratory and went home.

The next day, I confronted my friend with the result and made fun of him for not having been able to identify kerosene oil. He smiled and kept quiet in a way which appeared very mischievous to me who knew his true nature.

It was a month later that I came to know that the whole story was a hoax and that it was mainly to get the bottle opened, that it was sent to me. It had been purchased only a week back and my friend knew very well what was in it. The label was removed purposely and the bottle rolled in dust to lend support to my friend's remarks which had accompanied the bottle.

A VISIT TO THE CHAMUNDI HILLS

K. Radhakrishnan, Class 7

When I went home for my Winter Vacation, my parents took me to the Chamundi Hills. From our house to this hill, it was about eighteen miles. It was on a Friday that we got ready to go. We put all the necessary things in a van and started off. After two hours we reached the place. On the way I saw many birds such as [illegible] eacocks, wood peckers, parrots owls and bats. It was gord that many of these birds were there, because I was interested in feather-collection. They say peacocks proudly dance with their tail-fan spread out, but when they see their own ugly feet, they stop dancing! It was a wonderful sight seeing these birds together. We could hear the noise of pecking all the while. It was only a wood-pecker at work. When we were about to reach the place, there came to our view, a statue of a great giant. Seeing this, my sister got frightened and bent down in the van. At last we reached the temple. Inside there was such a rush that I had to be lifted up to see every thing. After finishing the prayers we went home. I was most reluctant to turn back.

Mercury Steel Products (Kerala)

A. S. ROAD, ALLEPPEY

Manufacturers of

STEEL FURNITURE FOR OFFICE, HOME, CANTEEN AND HOSPITAL

Suppliers to:

Sainik School, Kazhakootam, Trivandrum.
T. D. Medical College, Trivandrum.
Etc. Etc.

Mercury Hallmark of Quality.

GURU NANAK AND BHAI LALO

Rajendra Singh Dhillon, Class 8.

When the world is too much with us, when reason gives way to despair, when sorrow dulls the edge of enthusisasm, there is nothing more inspiring to our tired souls than the stirring stories from the lives of great leaders. Without the power of riches or position, facing opposition and distrust from the established society, they brought the healing touch of divinity to the mundane world. Sri Guru Nanak, the Founder of Sikhism is in this enlightened company. There are several parables from his life, devoutly cherished in thousands of hearts inspite of the on-rush of time.

As is well known, Guru Nanak lived in the second half of the Fifteenth Century in that region of India that is now known as West Pakistan. Bhai Lalo was a devotee of the Guru. A carpenter by profession, Bhai Lalo was poor, but honest and lived by hard and unceasing toil against adverse circumstances. Bhago, the Village Elder was a very rich man, who had amassed his millions by unscrupulous means. He decided to throw a lavish party in honour of Sri Guru Nanak, ostensibly on the principle of 'get on, get honour, get honest'. Naturally, all the local leaders were invited, but not Lalo.

Guru Nanak came to the feast, but declined to partake of the rich fare spread before him. The curious Bhago asked him for his reason. When hard-pressed, the great Guru got up from his seat, and raised aloft two pieces of bread. In his right hand was a crude one brought from Lalo's house. In the left hand was a choice sample from Bhago's dinner plate. Then Guru Nanak squeezed both. From Bhago's bread there came down a few drops of blood. Lalo's bread gave milk instead.

The whole gathering stood spell-bound None was left in doubt. Thus did the great Guru Nanak prove that he liked the company of the honest, hard working people and hated the exploiters and the lazy rich.

THE ELECTROMAGNETIC SPECTRUM

Kurian C. Mani, Class 10.

It was once believed that light travels in straight lines. Many of its properties seemed to support the theory. Since then, scientists have come to the conclusion that this was not exactly correct. So the wave theory of propagation came into being. Further researches indicated that wave movement was applicable to other forms of energy as well.

The distance between two similar points on two successive waves is known as the wave length. So the wave length became the most significant factor in the field. It could be as small as ·000000000001 centimetre or as large as 1000000 centimetres. The whole gamut of differing wave lengths and the nature of the rays characterestic of them are brought under the term 'electromagnetic spectrum'. The human eye can see only those light rays which are between ·00004 centimetre to .00007 centimetre. So these rays came to be called the visible spectrum. Differently coloured light rays have different wave lengths. Violet rays are short while red rays are long. X rays are very short.

The longer wave lengths are measured in metre. Hence we talk of a broadcasting station transmitting at a wave length of 454 metres. The wave length of light being small, another equally small unit had to be devised to measure it. It is the Angstrom unit, that is, 10^{-8} centimetre. Another still smaller unit is the X unit equal to 10^{-11} centimetre.

Besides the wave length, there is another aspect of the wave movement that is important to remember. That is the frequency. It indicates the number of times a wave pattern is repeated in one second. When the frequency is 1000, it is called a kilocycle. We often hear the announcers in radio stations saying "so many kilocycles per second." Thus the wave length and the frequency denote the strength of rays and govern other properties too.

There are rays of light having greater wave length than the red light. They are known as infra-red rays. Infra means below. These rays are obtained at a point lower than the red in the spectrum. The infra-red rays produce heat when they strike any object and so, are some times known as heat rays. They can go through cloudy skies and darkness. Photographers can take excellent photos of objects in darkness and haze using special types of films which are sensitive to infra-red rays. This is a very useful device in scientific research as well as in defence services.

Ultra-violet rays are those that are beyond the violet region of the spectrum. Ultra means beyond. They are naturally shorter in wave length when compared with the visible violet rays. They have the remarkable property of producing Vitamin D in our skin. Germs are killed by the ultra-violet rays. But too much ultra-violet rays can harm us. If all the ultra-violet rays present in the sun's light were to reach the earth, many forms of life would soon become extinct. Luckily, much of it is spent up in the high skies for converting oxygen into ozone. Ultra-violet radiation is given out during welding. So proper masks and shields are used to protect the welder.

There are rays which have wave lengths smaller than that of the X rays. Gamma rays belong to this group. The shortest and the most powerful of them is the type known as the Cosmic rays. They are radiations coming to the earth from the outer space. They also get blocked by collisions with molecules of gases in the earth's atmosphere. Originally feared as a great hazard to Spacemen, the data gathered by satellites have not indicated anything to that extent. Research in Cosmic rays is going on extensively in our country. The programmes of study scheduled for the Thumba Rocket Launching Station and for the Kolar Gold Mines Area are of topical interest in this connection.

The electromagnetic spectrum is thus a revelation as well as a challenge. It represents in a fair degree, Man's success in his never-ending struggles to unfold the secrets of Nature. On the other hand it reminds us of the complexities inherent in Creation.

"BORINGISM"

Shyam Lal, Class 8.

This troubled world of ours is replete with 'isms', good, bad and indifferent. Socialism, Buddhism, Gandhism, Vegetarianism, trancendentalism, escapism, surrealism and fatalism are all to stay. I am of the opinion that the pride of place should be given to 'Boringism'.

The intelligent reader as well as the not-so-intelligent one, would, I am sure, have realized the genesis, development and survival of this latest addition to the ever increasing schism of isms.

If a topic is discussed for about fifteen minutes, the protogonists of boringism will say, "Please do stop this; we are getting bored." All high brow topics are naturally in the list. Let it be serenedipity or documentary films, who can say boldly that such a topic is off the list?

The dictionary gives several different meanings for the word, but who needs the dictionary! The word has entrenched itself in all the Indian languages despite our English-phobia.

To those whose childhood is embellished with PT, Ceremonial Parades and of course the dreary variety known as Extra Parade, anything can be boring. If we are marching without stop, for say, about twenty minutes, a timid, tired voice will be heard "Please, Sir, we are getting bored".

Masters take infinite pains to save their classes from boringism. Public Speakers (including the Soap Box ones) try hard to escape from the evil. Post-prandial orators have naturally a hard task in this respect, for boringism is most virulent when the stomach is full.

A friend of mine is of the opinion that boringism is the hall mark of the more refined type of humanity. I do not know it for certain. By the way, I am also getting bored. I am realistic enough to realize that you are already so. Then what other alternative is there except to stop?

THE DAY THE DAM BROKE

N. Jayachandran Nair, Class 8.

It was not the Bhakra-Nangal or the Hirakud. But it was one that I had built with the greatest effort across the vale of tears. It was also more important to me than all the concrete and masonry I could visualise.

Last year, I was struck down by a bone disease. My knee was punctured and the fluid drained off. But I did not shed a single tear. Later the doctors violently disagreed with each other, but I did not panic. Then my leg was put in plaster. I swallowed the pain and kept my eyes dry. I decided to build a dam to stop the surging tears of sorrow. Many have once in their life, suffered worse privations. Whatever might happen, I will not cry, I decided.

For months I did not play any game. The Annual Sports Meet came and went without me. But the dam had been built by then. I hovered on its brink, shut away from the joyful life of my companions.

The world outside my shell changed from day to day. Boys started having their morning and evening preparation in their own classes. Till then, it had been in the dormitories where I could also share their attempts and hope against hope that my academic growth would not get stunted. But now the fact that my classmates were going away for their studies prevented me from joining them. For I was an invalid, with one leg as stiff and heavy as concrete.

Then the dam broke suddenly and my wet cheeks told me of the disaster. Whatever I had built by painful effort during the past eight months had crashed. I wept profusely. With the tension gone, I seemed to see light again. Whatever cannot be cured must be endured. I started to rebuild the dam. I decided to make it stronger to withstand greater stresses and strains.

By the time the dam was ready, my knee started healing. The plaster was taken off. Kind hands full with the warmth of love massaged it back to health and strength. I offered my dam to God above and the good doctors around. Time healed all the wounds of my heart. Very soon I joined my friends in P.T., games and N. C. C. parades. I hope and pray to God to keep my dam safe and sound against the ravages of time.

Arrival of Sri V. V. Giri, the Governor of Kerala to preside over the School Speech Day

The Best All Round Student Trophy awarded to Isac John Koshy being received in his absence by his House Master

The Velu Thampi House won the Inter-House Debate Trophy

R. P. Manikantan Nair receiving the Best Student Trophy

BOYS AT CANE DRILL

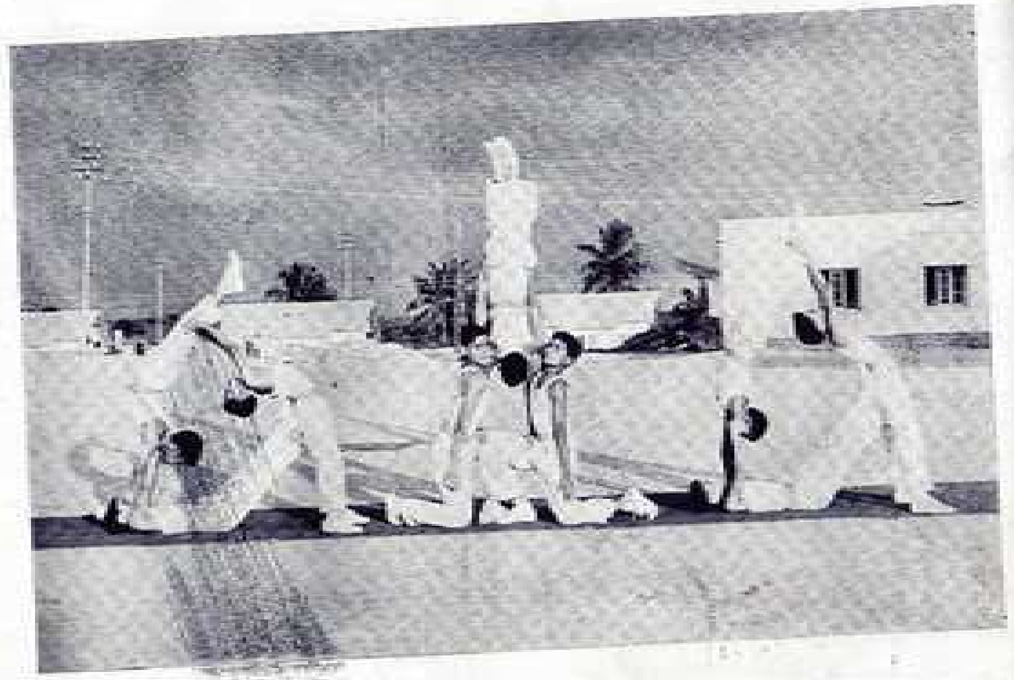

GYMNASTICS

The Governor inspecting the Guard of Honour

A section of the audience

The Governor taking the salute

The Chief Guest Speaks

Cast of the farce 'Message'

English Drama 'Shivering Shocks'

RUDYARD KIPLING

N. Subash Bose, Class 9.

Rudyard Kipling is remembered today as a gifted author and poet. To most Indians the name brings to mind a haughty Britisher who looked down upon our country and our people. Kipling was a typical Englishman of the nineteenth century, soaked in fanciful notions of a British Empire over which the sun never set.

It will be surprising to many to know that Kipling was born in 1865 in Bombay, the son of a renowned painter and sculptor. He was sent to England for his education at a Public School. Then he returned to India to become the Editor of a paper.

Right from the age of sixteen, Kipling started writing poems. Over the next five decades, he devoted all his energies to free-lance writing. His prose was crisp and scintillating. A rare beauty of form and word adorned his poems. His jungle stories in an Anglo-Indian setting served more than anything else to create the Kipling image in the minds of thousands of his admirers. Poems like the 'English Flag' endeared him to every devout Englishman. He had a low opinion of the United States of America which had given him much trouble with the copyrights of his books. Still, he married an American lady and divided his time between the two English speaking nations. In 1907, the Nobel Prize for literature was awarded to Kipling as a fitting recognition of his merit and achievements.

The succeeding years brought happiness as well as sorrow to him. As his name won wide renown, the income from his books made him a millionaire' One of his sons was killed in the First World War. A daughter fell a victim to typhoid. Tuberculosis of the lungs affected Kipling. In the midst of all these travails, Kipling continued his literary efforts till death claimed him in 1936.

To the very end, he remained a firm believer in the superiority of the White Race and of the White Man's Burden. He was a diehard and ultra conservative, compared with the great Bernard Shaw. A memorial plaque was erected in Allahabad a few years ago in Kipling's honour - a fact which epitomises the broadmindedness of a free Nation.

CALAMITIES OF A RAINY DAY

S. Radhakrishnan, Class 8.

Huge black clouds made it easier for the night to descend an hour earlier. I went to bed with a sinking heart.

The next morning, the steady patter on the roof woke me. With alacrity, I finished my ablutions and went for breakfast. Rain was a mysterious phenomenon to me then, as I was only four years of age. The whole day had to be spent indoors with my brother who normally looked amusing, but had a crest-fallen appearance right from the morning.

Towards the evening the rain came down with such force that I feared that the roof would cave in. Then I remembered that my mother had asked me to to to the bakery and buy some biscuits. The rain would not deter me.

Within five minutes I began to feel regret for my decision. It was very tough going through knee deep roads and with an umbrella which threatened to escape from my hands every moment. After an hour's plodding I reached the familiar bakery, thoroughly wet and shivering. A large crowd had gathered there. I mistook their presence to be for the sale of some particularly delicious cake. Only when I had actually joined the throng could I note that the bakery was closed and that the vast concourse was in fact seeking shelter from the inclement weather.

There was no choice left except to turn back without achieving anything. The homeward trip was in every way, disasterous. It had grown unusually dark though it could not have been more than about six thirty. In my hurry, I collided with some one who angrily muttered something about orphan children left to wander along as they pleased. Within another ten minutes I came to the verge of tragedy. I heard a sudden screeching of brakes and a huge lorry covered all over with tarpaulins stopped within a few feet on my left. It was a junction and I had jay-walked absent mindedly. Then I fell into a ditch and was all but carried over. Someone caught hold of my shirt and pulled me up.

At long last, I reached home drenched with dirty water and plastered with mud. I saw my mother waiting anxiously for me. With a cry I fell into her arms. It was three days later that I came out of fever and delirium.

GRANDFATHERS (I)

V. Jayakumaran Nair, Class 8.

A boy can be considered to be very lucky if he can remain under his grandfather's influence. The normal quantum of guidance from one's own father is, without question, of vital importance to a boy. But the grandfather's presence brings with it, a factor that is difficult to describe, but is felt by all grandsons.

My own grandfather is a man of remarkable qualities. Though he is scholarly, I find a serious fault in him; he has a vile temper. Between the bouts of anger he shows streaks of extreme kindness.

Though on the wrong side of seventy, he is up from his bed at five. He is punctilious with his pre-dawn prayer. Then he starts getting his room spick and span. At exactly six, a glassful of tea should be on his table. If it is not there on the minute, my grandfather gets very angry and may even refuse to touch tea throughout that day.

After his morning tea, my exacting grandpa goes for his daily rounds in his extensive compound. He delights in manual labour. He will not be satisfied unless he himself collects the green succulent grass for his favourite cows, though there are many servants in the house. When the morning quota of 'Shramdan' is over, my grandfather comes home for his hot water bath. By the time this is over, his breakfast must be ready on the table, piping hot. If it is not so, there will be 'fire works'. Then it the time for the morning paper, a chat with grandmother and visitor's time.

Lunch is exactly at 12. 30, after which he sleeps for a good time. Tea is sharp at 3. 30, after which there is the evening walk. He returns early at six, just as the hot water anxiously waits for him in the huge copper tub. Then a few chairs will be placed in the front yard. He sits there surrounded by several grandchildren, reading stories or telling them. After a light dinner, he goes to bed at 9-30.

It is said that my grandfather keeps everyone else in the house on their toes. He is the patriarch who sets the tone. When I see my parents obeying him reverentially, it becomes easier for me to obey them. His sense of punctuality and order has affected everyone in the house. Above all, his presence casts a spell of security all around him. May God preserve my grandpa for many, many years to come.

GRANDFATHERS (II)

A. J. George, Class 8.

Grandfathers are often thought of as a senile set of weaklings who have outlived their usefulness. Nothing can be farther from the truth if all grandfathers are similar to mine.

He has often told us of his early struggles. The fourth standard was the highest class he reached. After this, he started working on the farm and earning money.

Later, he went to join the staff of an estate. The Estate Manager was a cruel man who never used to pay salaries on time. So the labourers joined together under a Union. Many acrimonious situations developed. With his fiery temper, superhuman might, deep devotion to God and above all, upright manner, my grandfather was a figure to reckon with. One night, some of the henchmen of the Manager came to start a quarrel with him. Not cowed down by numbers or influence, my grandpa took a heavy stick and wielded it with such effect that the cowards ran for their lives. Soon the Estate Manager himself underwent a change in character. He began to pay the salary on time. My grandfather soon became the idol of the workers.

His face folds into smiles whenever we go near him. People say that he gives much monetary help to the poor, on a strange theory that his own sons are rich enough not to need his help. Though past seventy five, he still works in the fields. The daily diary is a must with him. To me, he is more than a hero.

With the Best Compliments
AND
With all Best Wishes
FOR THE
Bright Future of the Institution
FROM
Educational & Scientific Appliances
P. O. PUNKUNNU
Trichur-2
Manufacturers and dealers in:
SCIENCE APPARATUS FOR PHYSICS, CHEMISTRY AND NATURAL SCIENCE LABORATORIES OF SCHOOLS AND COLLEGES
And also dealers in:
MAPS, CHARTS, CHEMICALS, GLASSWARE Etc.
Repairs to Balances and other precision Instruments also undertaken under expert supervision

GRANDFATHERS (III)

Vinod Somaiah, Class 6.

My grandfather was a skilled hunter and a man of many other achievements. But he was also a man of few words. So it always took us considerable effort to get a story from him. Here is one.

Once several villagers came to him with the familiar tale of a tiger that was taking a heavy toll of cattle. At once he set off to the place. This tiger was near a village where there was a jungle. So my grandfather asked the villagers to call him when the tiger killed another cow.

He then went to the Rest House. The next day, a villager came running, saying that the tiger had killed a bull. My grandfather at once set off to see if it was killed by a leopard or a tiger. The tiger starts eating from the head downwards, while the leopard eats from the leg. Looking at the carcass, my grandfather told the people not to touch the bull's body, because the tiger might get suspicious and might not come near. So he made a seat on the top of a tree nearby. He annointed himself with oil, so that the mosquitoes would not bite him. Then he took his rifle and sat on the tree, telling the villagers that when it was safe, he would signal them to come. They left in great excitement.

My grandfather waited for a long time; then he thought that the tiger might not come that day. Suddenly he heard the sound of munching. He had a long torch attached to the gun. He put on the light and saw two eyes. Then he shot the tiger in the middle of the eyes. The tiger stopped munching but after a while, he heard the beast munching again. So he switched the light on again and saw another pair of eyes again. Quick went another bullet and then the munching stopped altogether. Then my grandfather waited to see whether the tiger was really dead. When he was sure of it, he whistled and the villagers came with torches. They saw two tigers lying dead. The hunter himself was surprised to see what he had hunted. The grateful villagers carried my grandfather in a procession, hoisting him head high, against his protests. Within a day the tigers were skinned. The proud trophy is still preserved in our house.

MY POEM

Ajit Jacob, Class 7.

All I want is to play through life,
Joy and fun from morn till night.
If home work is given I rush through it,
Teacher thinks I am just a big fat clown!

Joking for ever, serious never,
Always topping the black mark list,
Climbing down the merit list,
Over me my parents fret–
But wait and see – I will yet turn great!

MY VISIT TO A HILL STATION

M. Rajagopalan Nair, Class 7.

What a jolly visit! It was a bright glistening summer morning; we decided to visit a hill station named Ponmudi, which is near Trivandrum.

In the morning we got all the things which were needed for the journey and started for the place. En-route, we enjoyed the scenery. At last at about three in the afternoon we reached there after crossing a tea estate.

I was a beautiful place with excellent growth of all kinds of trees all around. Here and there were lovely buildings. We stayed there for three days On the first day, after having our tea, at about four in the evening, we went to the tea factory; there were numerous people working inside. There were also many complicated machines. An English man was in charge of the factory. He came round with us and told us about the 'Modus Operandi' of tea making. When we returned to the Rest House, the Manager presented us with three packets of tea.

The three days which we spent there were very joyful, for the climate was very, very good. Every morning we went to the woods where we played as well as plucked fruits. On the third day, we visited the 'Big House'. This was a big building with a beautiful garden in front of it. At last, we said good-bye to Ponmudi and returned home. I hope to visit such beautiful places during my vacations.

SONG FOR PEACE

Anil Kumar Gulati, Class 8.

If all the people everywhere,
Were kind to all the others,
A happy home this world would seem
For all would be like brothers.

When everybody grows polite,
There will be no falling out,
For kindly folks could never fight;
What would they fight about?

Then here is a happy peaceful song-
Let us sing it near and far;
When Every Land Loves Every Land
There won't be any war.

CHACHA NEHRU

S. Anil Chandran, Class 7.

Our so beloved Nehru passed away,
And everyone should follow his way.
He did stand for peace,
And never was he at ease.
He was suddenly taken ill-
Though it was not his will.
With children did he play,
And never in his office did he delay.
He was very kind;
On simple food he dined.
And now the light is out.

THE DENOUEMENT

N. Krishnakumar, Class 9.

The School Day was approaching. As modern one act plays had been selected during the past two years, the majority of students and staff favoured some old religious story. After many acrimonious debates the Ramayana was chosen. The casting was as usual embarrassing. The roles of Rama, Sita and Ravana went to the usual set of talented boys. But none came forward to take the place of Hanuman. The reasons are not difficult for comprehension to anyone having any familiarity with the atmosphere prevailing in our schools and colleges. In spite of the legendary fame of Hanuman, the nickname 'Hanuman' is not popular and is scrupulously avoided by friends and parents. It does not convey respectability. A boy acting in that role was sure to get that name thereafter, a prospect which was not at all appealing to anybody. After much search, one timid student of class ten, by name Lambodaran was requested, encouraged, induced, threatened, coerced and all but bribed to fill the vacancy. Almost immediately, some insiders let loose a rumour that the Master-in-charge had secretly promised to give the coveted Best Actor's Medal to Lambodaran and that it was that which had clinched the issue.

Rehearsals went on with all the rigour that was necessary to make the final show a success. There was one scene that was never tried out. That was of Hanuman jumping down to the Thapovana from a tree, after his celebrated leap over the ocean. The rehearsals were held in the chemistry laboratory, where, for obvious reasons, a tree could not be planted. Lambodaran symbolically overcame the difficulty by jumping down from a table. Everyone hoped that the boy would no[t] doubt do it with the required bravado at the actual moment.

At last the expected day arrived. The absent-minded VVIP who came as the Chief Guest forgot the occasion. Otherwise how could he have devoted the major part of his harangue to the urgent necessity of family planning? After a prolonged vote of thanks, the entertainments began.

A stout branch of a mango tree was fixed in a drum of stand. While this gave the much-needed stability to the tree, it also made the task of Hanuman less easy. A few flower pots cleverly arranged around the drum concealed it tolerably well and necessitated the jump to include a good two metres of clearance from the base of the tree. Against this was the anachronistic backdrop of velvet curtains depicting a scene from Paris.

The drama began without trouble and reached the Thapovana stage. Using the electrician's ladder, a diffident Lambodaran complete with tail and other items of disguise, climbed on to the tree, when the curtains had come down after the fourth scene.

Sita finished her long lament and applied the ammonia soaked kerchief to her eyes to set her lachrymatory glands to work.

The audience waited tensely for Hanuman, but there was no sign of the heroic messenger. Sita also waited impatiently for about five minutes. This awkward impasse mystified the spectators.

Then Sita was found to look up and whisper something, obviously to Hanuman sitting on the tree, still hidden from view.

From now onwards, a series of incidents happened throwing the entire place into a bedlam of shrieking, gesticulating, roaring humanity. Sita again looked up and said "B——y fool, get down!" Before the uproar created by this unexpected deviation from the path of pristine purity died down, a flutter was noticed in the wings. Several Masters in academic regalia were found entreating the obstinate Hanuman to get down from the tree. Within a minute, Sree Rama himself appeared in great consternation, begging his faithful servant to alight from the tree. Then Ravana also came to the wings and the two enemies made a joint appeal to Hanuman. Still, it was of no avail. All the spectators went mad with hysterical laughter. Some one tried to bring the curtain down, but it stuck fast. Incredible scenes then followed in succession. The Master for Chemistry aided by Sree Rama brought forward a ladder and Ravana was found to climb up. A minute later, the demon king, complete with ten heads and twenty hands, descended holding Hanuman by the scruff of his neck with about seven hands. Then Sita pulled Hanuman roughly to one side and gave a resounding smack on his cheek. In the terrific din, the sobbing Hanuman cried out "Dont you know that I pulled my leg muscle in yesterday's hockey match? You brutes!" Mercifully, the curtain came down at this stage as the result of a vigorous pull by the mighty Ravana.

The spectators went home, roaring with laughter and holding their stomachs. They had all taken it for granted that what they saw had been stage - managed, and that, it was a humorous parody of the great epic.

To crown everything, an anonymous gentleman, (later rumoured to be the contracter who had supplied the school furniture at exhorbitant rates) sent Rs. Fifty as a present to the best actor - Lambodaran who due to fear had declined to jump down from the tree.

FIT TIMBER WORKSHOP

NOW OFFERS YOU

Readymade doors and Windows with panelled shutters, all types of wooden furniture for schools, colleges, commercial and business houses and also for residences

You can be sure of:

1. Excellent Workmanship
2. Guaranteed Quality Timber
3. Attractive Prices
4. Prompt Delivery

Enquiries are solicited!

FOREST INDUSTRIES (TRAVANCORE) LIMITED

Post Box No. 18

ALWAYE, KERALA

Gram: 'FIT' Alwaye

Phone: 24 Alwaye

ANNUAL REPORTS

RESULTS OF THE ENTRANCE EXAMINATION TO THE NATIONAL DEFENCE ACADEMY

Five of our students took the Entrance Examination held in May 1964. All of them passed in the written tests. After their interviews with the Services Selection Board four of them have finally joined the Academy. They are Isac John Koshy (Tagore House), S. Sreekumar (Nehru House), A. Balasubramonian (Prasad House) and Thomas Mathew (Velu Thampi House).

We are proud to record that Isac John Koshy stood first among all the candidates presented by all the Sainik Schools. The School gave the outgoing students a warm send - off in December.

Twenty four students have written the Entrance Examination held in December 1964. Their results are awaited.

THE N. C. C. ACTIVITIES

All students of our school are members of the NCC. They are grouped in five Troops. Each Troop lives in a separate House. Regular training is imparted to the students on Tuesdays, Thursdays and Fridays. Four Masters and one Instructor have completed Pre-Commission training. A JCO and an NCO from the Regular Army have been posted as Instructors.

Ceremonial Parades are held every Monday at 700 hours. We have been sending our Cadets to attend the Independence Day and Republic Day Parades at Trivandrum. Seven Cadets represented the School at the Republic Day Parade in Delhi in January 1964. Our Senior Cadets attended the Annual NCC Camp held at Bijapur.

Capt Sonepar IN the Director of the NCC visited our School in November and commended our standard in Drill and Parade.

THE SCHOOL DAY

The School Day was celebrated on the 17th October. Shri V. V. Giri, the Governor of Kerala was the Chief Guest.

On arrival, the Governor was accorded a Guard of Honour. After taking the salute and inspecting the Guard, the Chief Guest was conducted to the spacious Dining Hall in which the meeting was held. The Principal read a report of the School for the year under review. The Governor then gave away the prizes and trophies to the outstanding students. In a brief and felicitous speech he expressed his satisfaction at the progress registered by the School since its inception.

A rich programme of Variety Entertainments was presented by the students after the meeting. It included light and light classical music, dramas in English, Hindi and Malayalam, a miming farce and an Ottan Thullal. The function was attended by a large gathering consisting of high ranking Military and Civilian Officers, parents of students and persons prominent in the non-Official circles.

HOUSE REPORTS

Students of this Sainik School live in five different Houses. These Houses carry the names of illustrious leaders whose achievements are indelibly imprinted in the pages of Indian History. The House Captain and the Senior Prefect are provided with separate rooms. The rest of the students live in two spacious dormitories. Besides these, there is a Common Room and a Study Room. Fifty students can be accommodated in each House.

The whole system has worked remarkably well. Besides the material comforts which are themselves substantial, it has provided an atmosphere which helps to foster qualities like self-help, diligence, leadership and 'togetherness'. It is certain that whatever may be the career we choose, wherever it may take us to, all of us will cherish pleasant memories of the very happy and useful years spent in this School.

Every House has a garden of its own, which is very artistically planned and is a joint venture of the students of the particular House, their Matron and the House Master. The School Gardeners are scrupulously kept out of this work. There is a House Library attached to each House. It is fed from the Main School Library. This places the books within easy reach of the students who freely communicate to one another about the latest books they have read and thus create an interest in books, promoting the reading habit. The names of the various Houses, their Appointment Holders and their chief achievements during the year are given below.

VELU THAMPI HOUSE

House Master	—	C. V. Sankaranarayanan.
House Captain	—	Thomas Mathew.
Senior Prefect	—	Joseph Jewel Joy.

Winners in the Inter -House Contests in Volley ball, Hockey and Debate.

NEHRU HOUSE

House Master	—	A. Samuel Raj
House Captain	—	S. Sreekumar
Senior Prefect	—	N. Prasad Pillai

A Cultural Programme was organised on the 14th November as a tribute to the memory of the late Pandit Jawaharlal Nehru. Many students from this House participated in the District Annual Athletics and won prizes.

TAGORE HOUSE

House Master	—	K. Madhavan Nair
House Captain	—	Isac John Koshy
Senior Prefect	—	Philip Rajit Ninan

Two of the most coveted trophies, namely, for the Best All Round Student and for the Best Student were won by Isac John Koshy and R. P. Manikantan Nair respectively. Besides these honours, the Inter-House Football and Quiz Contests were also won by the Tagore teams.

PRASAD HOUSE

House Master	—	B. C. Pande
House Captain	—	A. Balasubramonian
Senior Prefect	—	M. Pratap Babu

On the 3rd December, a programme of Variety Entertainments was presented to celebrate the birth day of the late Babu Rajendra Prasad whose name is borne by this House.

ASOKA HOUSE

House Master	—	A. George Joseph
House Captain	—	K. S. Rajan
Senior Prefect	—	K. Udayachandran

Won the Inter - House Cricket Trophy.

SPORTS REVIEW 1964

We have had a very successful year, in spite of the vagaries of the weather and the dislocations inherent in the shifting of our Campus to a new site. Our boys showed considerable improvement in all aspects of Sports activities. Our teams did well in Football. Cricket, Hockey and Volleyball matches were confined to Inter-House contests within the School, because we have moved out of the Trivandrum Sports District and have been placed in the Attingal District where these three games are not played on Inter-School basis. In Athletics our teams did very well. Isac John Koshy and Mathew Kottam among the Seniors and Dalbir Singh among the Juniors deserve honourable mention. M. Gopalakrishna Pillai was outstanding in the Junior Football. Thomas Mathew, S. Sreekumar and Rajit Ninan did well in Cricket and were selected for the District School Team which won the Inter-zonal tournament. Further, Thomas Mathew was selected for the State Schools Cricket Team.

CRICKET

This game continued to be the most popular one among our students. Unfortunately we could not compete in any Inter-School programme as we had moved out to Kazhakoottam. Some of our students played in the City League Matches and the Inter-Zonal fixtures where they fared very well.

FOOTBALL

Our Senior and Junior Teams entered the Inter-School Tournament of the Attingal District. The Junior Team won the Trophy. The Seniors did not go beyond the Quarter Finals, the main reason being that they had to play against boys much older.

HOCKEY

Our team could not play outside as there was no Inter-School Tournament in this District.

VOLLEYBALL

This game is comparatively new to our students and so they were given intensive coaching in it.

ATHLETICS

In the All Kerala Inter-Schools Meet conducted by the YMCA, Trivandrum our Junior Contingent emerged as Champions. The Seniors missed theirs by four points. Our teams carried away practically all the trophies in the District Inter-School Meet at Attingal. The Junior and Senior Championship Cups and the Relay Shields were annexed by us.

Only our Seniors entered the Amateur Athletics Meet at Trivandrum and did fairly well there. Several of our Athletes were selected to represent the District at the Inter-Districts Athletics Meet at Alleppey.

On the whole, seventy seven certificates and a silver medal were won by our students at the external Sports and Athletic Meets.

HOBBY CENTRES

1. Music Club (Western).

Master-in-charge	—	A.George Joseph
Secretary	—	Joseph Jewel Joy

There are many talented vocalists at present in our School. As in the previous year they helped to organise many musical evenings. Some of our selections were broadcast by the AIR, Trivandrum.

2. Music Club (Indian).

Master-in-charge	—	G. D. Tekale
Secretary	—	P. V. Hariharan

Many light songs were taught to the members. The Quawali 'Kone Kone' composed and set to music by Sri M. B. Vitekar became a 'hit' in our circles. We participated in the Schools Programme of the AIR, Trivandrum.

3. Photographic Club

Master-in-charge	—	K. K. Muthanna
Secretary	—	K. C. George

The finer points of the art of photography are gradually being imbibed by our more enthusiastic amateurs. The provision of a Dark Room in the new School Building has made it possible for us to learn the technique of processing exposed films.

4. History Club

Master-in-charge	—	A. Samuel Raj
Secretary	—	N. Jayachandran Nair

A considerable number of group discussions, quiz contests and meetings were held under the auspices of the Club. A souvenir containing cartoons, articles and abstracts was also got ready by the enthusiastic members.

5. Mathematics Club

Master-in-charge	—	M. S. Ananda Rao
Secretary	—	R. P. Manikantan Nair

We have collected a large number of models, mathematical puzzles, charts and photographs relating to this 'high brow' hobby. The popularity of our Club is an indication of the changing tastes of our student community.

6. Malayalam Drama Club

Master-in-charge	—	C. K. Chandrasekharan Nair
Secretary	—	N. S. Bose

The four sections of this club have studied and put on the boards twelve plays. An Ottan Thullal on "An evening in the Sainik School" was enacted according to the classical style on the occasion of our School Day. On the same stage a humorous skit "Sarvavyapi" was also presented.

7. Hindi Drama Club

Master-in-charge	—	B. C. Pande
Secretary	—	Shyam Lal

Many small dramas were learned and rehearsed during the year. Of these "Panch Parameswar" was chosen for the School Day. Mr. Ramananda Rao, Master for Hindi who left us early this year deserve grateful mention for all the help he has given us.

8. English Drama Club

Master-in-charge	—	Mrs. M. Jacob
Secretary	—	S. Gopinath

"Shivering Shocks" and "Message" were the contributions of our Senior and Junior Sections for the Variety Entertainments on the School Day. Besides these major efforts, this Club did much work to help students to learn many pieces for elocution and also to correct defects in pronunciation.

Mrs. Jacob who guided the activities of the Club for the past three years left the service of this Sainik School to take up a job in England. We place on record our gratitude to her for all the help she has given us.

9. Debating Club

Master-in-charge	—	G. A. N. Smith
Secretary	—	Sonny K. Varkey

The needs of the interviews for the final selection to the NDA have made the Debating Club an eagerly sought-after centre. We have done much to enable the Senior Students to overcome stage-fright. Besides the Annual Inter-House Debate many more were held on topics of current interest.

10. Arts and Crafts Club

Master-in-charge	—	K. Bhaskar Rao
Secretary	—	M. Iftikaruddin

Painting continues to be a very popular pastime with many students. Oil Water colour and Crayon are all given their due share. We are eagerly awaiting the arrival of a Crafts Master.

11. Philatelic Club

Master-in-charge	—	M. B. Vitekar
Secretary	—	S. Radhakrishnan (Jr)

The provision of a separate room for the pursuit of this hobby has had the expected results. It has been tastefully decorated with Stamps, First Day Covers, Folders and other material pertaining to this hobby. On all occasions when special stamps were released by the Government, we have taken care not only to collect them but also to get acquainted with their significance.

12. Radio Club

Master-in-charge	—	K. Madhavan Nair
Secretary	—	Ninan P. Mathai

As in the previous year, the members of this club ably installed and handled Public Address Systems needed for all School Functions. Fortnightly film shows were also conducted regularly. Switch-boards and similar equipment needed for the new laboratories were also made by them.

13. Social Survey Club

Master-in-charge	—	N. G. Thomas
Secretary	—	Zachariah Kuruvilla

During the year under review our activities have been confined to the collection, compilation and analysis of data relating to the subjects. We have drawn up a scheme for Social Service in the neighbouring villages to be implemented during the coming year.

14. Chemistry Club

Master-in-charge	—	N. Balakrishnan Nair
Secretary	—	K. Velayudhan Nair

The provision of facilities for laboratory work even for the Junior Classes has to some extent reduced the need for a separate Chemistry Club in our School. We have completed a schedule of twelve experiments in Applied Chemistry undertaken for this year.

15. Geography Club

Master-in-charge	—	P. Purushothaman
Secretary	—	Sajan Jacob

Relief models of mountains and townships, charts, maps and specimens of mineral and forest wealth arranged in the Geography Room represent the painstaking efforts of our members during this year.

16. Gardening Club

Masters-in-charge	—	House Masters
Secretaries	—	Senior Prefects.

Two kinds of gardens are being raised under the auspices of this Club in which almost all students are actively associated. In the quadrangles inside the Houses flowering plants are grown. Behind the School Mess a Vegetable garden and Nursery have come up.

METRO STUDIO & ATHLETIC SUPPLIES

MAIN ROAD

TRIVANDRUM

Phone 2402

Portraits, Groups & Amateur Service Specialists

AUTHORISED PHOTOGRAPHERS TO THE DEFENCE SERVICES

DEALERS IN QUALITY SPORTS GOODS

The Radio Club

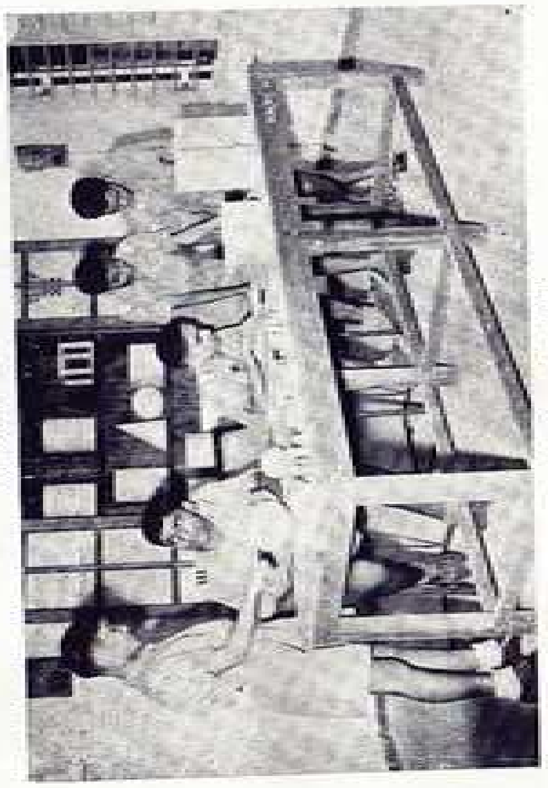

The Mathematics Club

Hindi Play 'Panch Parameswar'

The Stamp Club

The School Junior Football Team

The School Cricket Team

The School Senior Athletic Team

The School Junior Athletic Team

Boys in their Common Room

The School Senior Football Team

മലയാള വിഭാഗം

1. പെരിയാറിൻ കരയിൽ — എൻ. ചന്ദ്രശേഖരൻ
2. ചിററമ്മ — രാധാമോഹൻ നരേഷ്
3. തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളി — ജോസഫ് അബ്രഹാം
4. മഴവന്നു — പി. ഹേമചന്ദ്രൻനായർ
5. വാടിക്കരിഞ്ഞ ജീവിതങ്ങൾ — എൻ. ശ്രീകുമാർ
6. പൈസയുടെ ആത്മകഥ — ബേബി കെ. തോമസ്സ്
7. പഴത്തൊലി — ജോസഫ് സാമുവൽ
8. ബലൂൺ — ഫിലിപ്പ് മാത്യു
9. ആപ്'ളിക്കേഷൻ ഫാറം — ഷെരീഫ് അഹമ്മദ് & ദേവിപ്രസാദ്

പെരിയാറിൻ കരയിൽ

എൻ. ചന്ദ്രശേഖരൻ ക്ലാസ്സ്. 10.

ഒരു സുപ്രധാന സംഭവം ഒരിക്കലും മറക്കാൻ വഴിയില്ലാത്ത ഒന്നാണ്. ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പലരുടേയും ജീവിതത്തിലെ സംഭവങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ എന്റെ പതിനാല് വർഷത്തെ ജീവിതത്തിൽ എനിക്ക് ഏറ്റവും ഓർമ്മ തോന്നുന്ന സംഭവം ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന്റെ കഥയാണ്. ആ അനുഭൂതികൾ അയവിറക്കുമ്പോൾ ഞാൻ കോൾമയിർ കൊള്ളുന്നു. ഇപ്പോഴും ഞാൻ ആ കൊച്ചുഗ്രാമത്തിലെ ചെറിയ ബാലനായിരുന്നെങ്കിൽ! ഇന്നവിടം ഒരു ഗ്രാമമല്ല. നഗര പരിഷ്കാരം അതിന്റെ ആവരണം ആ നാട്ടിൻപുറത്തെയും വിരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇന്ന് റോഡുകൾ ആ പട്ടണത്തിനെ മറ്റുള്ള ഗ്രാമം, ആലുവായുമായി ബന്ധിക്കുന്നു. ഭൂതത്താൻ കെട്ടും, ഇടുക്കിയും, പെരിയാർ വാലിയും പെരിയാറിനെ കടിഞ്ഞാണിട്ട് പിടിച്ച് അപകടം ഒഴിവാക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ആ കൊച്ചുഗ്രാമത്തിന്റെ മുഖം തന്നെ മാറിയിരിക്കുന്നു.

ഈ സ്ഥലം പെരിയാറിനും, കനാലിനും, അറബിക്കടലിനും, കായലിനും ഇടയ്ക്കുള്ള ഒരു പ്രദേശമാണ്. പെരിയാറിന്റെ കണ്ണുനീർ ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിനെ വെള്ളത്തിലാഴ്ത്തുന്നു. അറബിക്കടലിന്റെ കോപം ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിന്റെ വിസ്തീർണ്ണം കുറയ്ക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ഒരു ഇടവത്തിലാണ് ഈ സംഭവം നടന്നത്. പെരിയാറിലും, കനാലിലും വെള്ളം പൊങ്ങിപ്പൊങ്ങി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഞാനന്ന് 8-ാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുകയായിരുന്നു. സ്കൂളിനും, വീട്ടിനുമിടയ്ക്കുള്ള നിലങ്ങൾ പെരിയാറിന്റെ അടിമത്തത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം സ്കൂളിൽപോയപ്പോൾ തോട്ട് കവിഞ്ഞ് പാടത്തേയ്ക്ക് വെള്ളം കയറിയിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. കണ്ടനും, കോരനും, കണ്ടങ്കാളിയും ബാക്കി പുലയന്മാരും ഇടിഞ്ഞ വരമ്പുകൾ നേരെയാക്കുകയാണ്. താഴെ കായലിനടുത്തുള്ള ഞണ്ടാടിപ്പാടത്ത് നിന്നും ആളുകളെ മാറ്റിക്കഴിഞ്ഞു. തേവനും, ഗോവിന്ദനും, കാളിയും മറ്റും ചട്ടിയും, കലവുമായി പോകുകയാണ്. അവരുടെ കുട്ടികൾ വിശപ്പും പട്ടിണിയും കാരണം കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പുറകെ നടക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടു കന്നാലിപ്പിള്ളേർ താഴത്തെ വീട്ടിലെ പശുക്കളേയുംകൊണ്ട് നിരത്തിലേയ്ക്കു കേറി. അപ്പോൾ താഴത്തെ വീട്ടിലും വെള്ളം കേറി! ഒരു വിധം നടന്ന് സ്കൂളിന്റെ മുറ്റത്തെത്തി. അവിടെയും വീട്ടുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ട ആളുകളെ കാണാമായിരുന്നു. അവർ സ്കൂളിൽ താമസിക്കാൻവേണ്ടി വന്നതാണ്. അന്നത്തേയ്ക്ക് സ്കൂൾ പിരിച്ചുവിടേണ്ടിവന്നു. വീട്ടിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു ചെല്ലാൻ എനിക്ക് മടിതോന്നി. നിരത്തിലാണെങ്കിൽ നല്ല ബഹളവും!

പാടവും കടന്ന് ഞാൻ നിരത്തിലെത്തി. ഈ നിരത്ത് ചെന്നവസാനിക്കുന്നത് കടവിലാണ്. കടവിൽ വഞ്ചിയിറക്കിയിട്ട് നാലഞ്ച് ദിവസമായി വഞ്ചിക്കാർ വിഷാദമൂകരായി പപ്പുമാമന്റെ പീടികയിൽ നിൽക്കുകയാണ്. വിശപ്പ് എല്ലാവരുടേയും മുഖത്ത് തെളിഞ്ഞു കാണാം. പപ്പുമാമന്റെ പീടികയിൽ വേറെ ഒന്നു രണ്ടു പേർ ചായ കുടിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെ കച്ചവടം മുറയ്ക്ക് നടക്കുന്നുണ്ട്. മാനം ഇടിഞ്ഞു വീണാലും തനിക്കൊന്നുമില്ലെന്നാണ് അമ്മാവന്റെ ഭാവം. പലചരക്കു കടയിലും, പച്ചക്കറിച്ചന്തയിലും ആളില്ല. ഒന്നോ, രണ്ടോ പുലയസ്ത്രീകൾ അരിയും, കപ്പയും മറ്റും മേടിക്കുന്നു. ഒരു സ്ഥലത്ത് സ്ത്രീകൾ കരയുന്നു. രണ്ടു ദിവസം മുമ്പ് ഒരാൾ വഞ്ചിയിറക്കി. പിറ്റേ ദിവസം അടുത്തുള്ള ഒരു കടവിൽ അയാളുടെ മൃതദേഹം അടിഞ്ഞു കേറി. പല സ്ഥലങ്ങളിലും ആളുകൾ കൂടി നിന്നു സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. കന്നുകാലികളും, വീട്ടുപകരണങ്ങളും മറ്റും അടിഞ്ഞു കേറുന്നുണ്ട്. പെട്ടെന്ന് ആകാശം ഇരുണ്ടു! ഇടി വെട്ടി! ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നടന്നു.

വീട്ടിൽ എത്തിയപ്പോൾ വഴക്കു കേട്ടു. മഴയത്ത് ഇറങ്ങി നടന്നതിന്! പക്ഷേ

വിശേഷങ്ങൾ അറിഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാവർക്കും പരിഭ്രമമായി. പത്തായത്തിന്റെ അട്ടത്തുള്ള മുറിയുടെ ചുവട്ടു വരെ വെള്ളം എത്തിയിട്ടുണ്ട്. പാത്രം തേയ്ക്കുന്ന കല്ലും, വിറക പുരയും മറ്റും കാണാനില്ല. എതിലിന്റെ മീതെ ഒരു തെങ്ങും വീണു. താഴത്തെ വീട്ടുകളിലെ സ്ത്രീകളും, കുട്ടികളും ഉമ്മറപ്പുരയിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിരുന്നു. അവർ കഞ്ഞി വയ്ക്കുകയാണ്. ഉച്ചയായപ്പോൾ ചെറിയ ഒരു വെയിൽ തെളിഞ്ഞു. കൊടുങ്കാറ്റിന് മുമ്പുണ്ടാകുന്ന ശാന്തത പോലെ! എവിടെയും നിശ്ശബ്ദതയാണ്. നിരത്തിൽ മുങ്ങ് ശബ്ദങ്ങൾ കേൾക്കാം. പപ്പമ്മാവന്റെ കടയുടെ മുൻവശംവരെ വെള്ളം എത്തിയിരിക്കുന്നു. പച്ചക്കറിച്ചന്തയും മറ്റും മുഴുവൻ മുങ്ങിപ്പോയി.

സന്ധ്യക്ക് പിന്നെയും മഴ തുടങ്ങി. ഞങ്ങളുടെ വീടിന്റെ കോലായിലും, ഉമ്മറപ്പുരയിലുമായി വളരെ അധികം ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പലയിടത്തും അമ്മമാരെ പിരിഞ്ഞ കുട്ടികളുടേയും, കുട്ടികളെ പിരിഞ്ഞ അമ്മമാരുടേയും കരച്ചിൽ കേൾക്കാം. കുട്ടികൾ മിക്കവരും ഉറക്കമായി. ഉമ്മറത്ത് പപ്പുള്ളാർ ഹുക്ക വലിച്ചുകൊണ്ട് വെള്ളപ്പൊക്കത്തിനെപ്പറ്റി വിസ്തരിക്കുകയാണ്. "പ്ലോ! ഞാൻ എന്ത് പറഞ്ഞത്? ആ! അതന്നെ! വള്ളം കേറിവന്നു. ഞാൻ വഞ്ചീലും! എന്റെ ഭഗവതിയേ! ഒരു വിധം വഞ്ചി കടവിലടുപ്പിച്ചു. ആ മഴയത്ത് വഞ്ചിയിറക്കാൻ ഇന്നാർക്കുംപറ്റുകയില്ല. അല്ല, അന്ന് ചെറുപ്പക്കാർക്കും ഒരു മാറി, മോരോം ഉണ്ടാന്നി!" ഇടക്കിടക്ക് ആരോ ഉപ്പന്നുണ്ട്.

രാത്രിയുടെ നാഴികകൾ കഴിഞ്ഞു. അർദ്ധരാത്രിക്ക് ഞാൻ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. മുററത്തേക്ക് ഇറങ്ങി നോക്കാമെന്ന് വിചാരിച്ചു. ഇറയത്ത് കാലു കുത്തിയതും, വെള്ളത്തിലേയ്ക്ക് വീണതും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു. ഒഴുക്കിൽ പെട്ട് ഞാൻ മുമ്പോട്ട് പോയി. ഞാൻ കളിക്കാറുള്ള മണൽപ്പുറത്തുകൂടെയാണ് ഈ ഒഴുക്ക് എന്നെക്കൊണ്ടുപോയതെന്ന് ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല. കുറെ ദൂരം ഒഴുകി എന്തിലോ ഒരു കൈ തട്ടിയെന്ന് ഞാൻ നടന്നു. ഒരു വള്ളിയിലാണ് പിടികിട്ടിയത്. പിടിച്ച്, പിടിച്ച് പകതിയും കേറി. ടപ്പ്! വള്ളി പൊട്ടി. ഞാൻ പിന്നെയും ഒഴുകി തുടങ്ങി. ഒഴുക്ക് എന്നെ കുറെ ദൂരം കൊണ്ടുപോയി. ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ഇതെന്റെ അവസാനമാണ് പോകാനെന്ന്! എങ്ങിനെയാണ് മരിക്കുന്നത്! പണ്ട് കിട്ടുണ്ണി മന്ത്രവാദി മരിച്ചത് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. കിട്ടുണ്ണിയുടെ മന്ത്രവാദം തെററി ഒരു ബാലൻ മരിച്ചു. പശ്ചാത്താപം കാരണം കിട്ടുണ്ണി വിഷം കഴിച്ച് മരിച്ചു. രാവിലെ സ്കൂളിൽ പോകുമ്പോൾ കണ്ടു കിട്ടുണ്ണിയെ കിടത്തിയിരിക്കുന്നത്. ദേഹം മുഴുവൻ നീല നിറമായിരുന്നു. അതിൽ പിന്നെ രാത്രി ആ വഴി ആരും പോകയില്ല. ഞാൻ വെള്ളത്തിൽ മരിക്കാൻ കിടന്നു. അനങ്ങിയില്ല. കണ്ണുകളടഞ്ഞു! ചുറ്റുപാടും ഇരമ്പം മാത്രം!!!

രാവിലെ ഉണർന്നപ്പോൾ ഞാൻ വീട്ടിലെ കിടക്കയിലായിരുന്നു. "രാത്രിതന്നെ നിന്നെ ഞങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടെത്തി. ഭാഗ്യംകൊണ്ട് കരയിൽ അടിഞ്ഞു കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഉടനെ ഇവിടെ എത്തിച്ചു ശുശ്രൂഷകൾ ചെയ്തു." അന്വേഷിച്ചു വന്ന പപ്പുള്ളാരും, ഗോവിന്ദൻനായരും പറഞ്ഞു.

ഇന്ന് അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞിട്ട് കൊല്ലം അഞ്ചായി. പെരിയാറിന്റെ കരയിലെ മണൽത്തിട്ടിലുള്ള നിന്ന് ഞാനാലോചിക്കുകയാണ്. കാണാലി കനാലിലൂടെ "തെക്കേ വാ! വടക്കേ വാ!" എന്ന് പാടിക്കൊണ്ട് പോകുന്ന വഞ്ചികൾ. ദൂരെ കൊച്ചിക്കായലിൽ പൊങ്ങിക്കാണുന്ന മച്ചുപാകൾ, തടിച്ചുവയറും, ചുവന്ന മുഖവുമുള്ള കടൽപ്പന്നികൾ, 'കട-കട' ശബ്ദം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് പാഞ്ഞുപോകുന്ന യന്ത്രബോട്ടുകൾ! പാലങ്ങൾ പണിയപ്പെട്ടു. മോട്ടോർ ബസ്സുകളും കാറുകളും ടാർറോഡിൽ കൂടി ഓടുന്നു. പപ്പമ്മാവന്റെ കംപ്ലൂ പകരം "ന്യൂ ഹോട്ടലും, ടൈഗർ ഹോട്ടലു"മാണ്. പക്ഷേ ശാന്ത ഗംഭീരമായി ഇന്നും പെരിയാർ ഒഴുകുന്നു. അതിന്റെ കരയിൽ തെങ്ങുകൾ ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നു. ചീന വലകൾ ചലിക്കുന്നു. മീൻ വിൽക്കുന്നവരുടെ "പൂ ഹോയ്"!" കേൾക്കുന്നു. അങ്ങനെ നാഗരികതയിലൂടെ നാടൻ ജീവിതം ഒഴുകുന്നു.

ചിററമ്മ

രാധാമോഹൻനരേഷ്. 8.

ബാബു:- "ചിററമ്മേ, ഞാൻ കളിക്കാൻ പോകട്ടെ"

ചിററമ്മ:- "ഛീ! എന്റെ ദൈവമേ! എന്തൊരു ശല്യമാണ് ഇവനെക്കൊണ്ട്. പോയി വല്ലജോലിയും ചെയ്യെടാ. അച്ഛനും അമ്മയും മരിച്ചിട്ടും നിന്റെ കളിമതിയായില്ലാ".

മുത്തശ്ശിക്ക് ബാബുവിനോട് അതിരില്ലാത്ത സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ നിർഭാഗ്യത്താൽ ചിററമ്മ കാരണം ആ സ്നേഹം പുറത്തു പ്രകടിപ്പിക്കാൻ സാധ്യമായില്ല.

ബാബുവിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ കുട്ടിക്കാലത്തു തന്നെ ചരമഗതിയടഞ്ഞു. അതിനുശേഷം അവൻ ചിററമ്മയോടൊപ്പം താമസമുറപ്പിച്ചു. അവന്റെ ചിററമ്മയോടൊപ്പമുള്ള സഹവാസം ദുസ്സഹമായിരുന്നു. ചിററമ്മയുടെ മക്കൾ പാഠശാലയിലേയ്ക്കു പോയപ്പോൾ അവനെ അടുക്കളയിൽ നിർത്തി ജോലിചെയ്യിപ്പിച്ചു.

ബാബു ദിവസവും ഇങ്ങിനെ വിചാരിക്കുമായിരുന്നു. എന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ; എങ്കിൽ എനിക്ക് ചിററമ്മയുടെ മക്കളേക്കാൾ കേമനായി നടക്കാമായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം ചിററമ്മയും മക്കളും കൂടി സിനിമയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അതു കണ്ടിട്ട് ബാബുവിനും സിനിമയ്ക്കു പോകാൻ കൊതി തോന്നി. അവൻ ചിററമ്മയോടു ചോദിച്ചു. ചിററമ്മ പതിവുപോലെ നിഷേധിച്ചു.

അവർ പോയപ്പോൾ വീട്ടിൽ മുത്തശ്ശിയും ബാബുവും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ബാബു സങ്കടത്തോടെ അവർ പോയ വഴിയേ നോക്കി നിന്നു. മുത്തശ്ശി അടുത്തുള്ള ഒരു മരത്തിന്റെ തണലിൽ ഇരുന്നു പാട്ടു പാടുകയായിരുന്നു. അവർ വരേണ്ട സമയം കഴിഞ്ഞു.

കുറച്ചു സമയം കഴിഞ്ഞ് ഒരു സൈക്കിൾക്കാരൻ പടികടന്നു വന്നു. അയാൾ പറഞ്ഞു:- "ഈ വീട്ടിൽ നിന്നല്ലേ ഒരു സ്ത്രീയും രണ്ടു കുട്ടികളും സിനിമയ്ക്ക് പോയത്. അവർ എല്ലാവരും ഒരു കാറപകടത്തിൽ പെട്ട് മരിച്ചുപോയി".

ബാബു- "അയ്യോ?......

ഇതു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന മുത്തശ്ശി ബോധം കെട്ടു നിലം പതിച്ചു.

ചിററമ്മ എത്ര ക്രൂരയായിരുന്നാലും മരണവൃത്താന്തം കേട്ടപ്പോൾ, ബാബുവിന്റെ കണ്ണിൽ നിന്നും രണ്ടു തുള്ളി കണ്ണുനീർ ഭൂമീദേവിയെ ചുംബിച്ചു.

അവനും ഒരു മനുഷ്യനല്ലേ?

തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളി

ജോസഫ് അബ്രഹാം, 8.

ഒഴുകി ഉല്ലസിക്കുന്ന പമ്പാനദിയുടെ തീരത്ത് സങ്കടകരമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ, ഒരു കൊച്ചുകുടിൽ ശാന്തമായി വിശ്രമിക്കുന്നു.

അതിന്റെ മുറ്റത്ത് രണ്ടു പിഞ്ചുപൈതങ്ങൾ ഉല്ലസിക്കുന്നു. അവരുടെ പേര് രാജനെന്നും രാധയെന്നും ആയിരുന്നു. അവരുടെ അമ്മ ഒരു ദിവസം പമ്പാനദിയുടെ തീരത്ത് തുണി അലക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ കാലുതെറ്റി വെള്ളത്തിൽ വീണു മരിച്ചുപോയി. അവരുടെ അച്ഛൻ ഒരു കൃഷിപ്പണിക്കാരനായിരുന്നു. അയാൾക്ക് കിട്ടിയ കാശ് മുഴുവനും ചീട്ടുകളിച്ചും, ചൂതുകളിച്ചും, കള്ളുകുടിച്ചും തീർത്തു. അങ്ങനെ അവർ പട്ടിണിയെ എതിർത്ത് അവരുടെ ജീവിതം മുൻപോട്ടുനയിച്ചു. രാധ, രാജനെ അവളുടെ ജീവനെക്കാട്ടിലും സ്നേഹിച്ചിരുന്നു.

കുറേ വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. രാധ മെട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷ പാസ്സായി. രാജൻ 8-ാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുന്നു. അച്ഛന്റെ ശല്യം സഹിക്കുവാൻ വയ്യാതെ രാധ ഒരു ദിവസം വീട്ടിൽ നിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോയി. അവൾ ഹൈദ്രബാദിൽ ഒരു നേഴ്സ് ആയി. അവൾ രാജന് എഴുത്ത് അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. രാജൻ മറുപടിയും അയക്കും. അവളുടെ ചെലവുകഴിഞ്ഞു ശേഷിക്കുന്ന രൂപ അവൾ രാജനു അയച്ചുകൊടുക്കുമായിരുന്നു.

ചീനക്കാർ ഭാരതത്തെ ആക്രമിച്ച ഘട്ടത്തിൽ അവൾക്ക് ഡില്ലിക്ക് സ്ഥലം മാററം കിട്ടി. വീരജവാന്മാരെ ശുശ്രൂഷിച്ചും രാജനു എഴുത്തെഴുതിയും അവൾ സമയം കഴിച്ചു. രാജനിൽ നിന്നും വരുന്ന മറുപടിയിൽ രാധ വരുമ്പോൾ ഷർട്ടും, മുണ്ടും അവനുകൊണ്ടു വരണമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു. അവൾക്ക് വീട്ടിൽ പോകുന്നതിനു മുമ്പ് ഡോക്ടർ മാത്യൂസിന്റെ കയ്യിൽനിന്നു അവധിയും, അനുവാദവും ലഭിച്ചു. അവൾ നാലുമണിക്കു തന്നെ രാജന് ഒരു ഷർട്ടും, മുണ്ടും മേടിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു കടയിൽ കയറി വാങ്ങിച്ചു. പിറേറ ദിവസം ഒരു മണിക്ക് പോകുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. പിറേറ ദിവസം രാവിലെ ഒരു രോഗിയെകുത്തിവെയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടി ഡോക്ടർ ഒരു സിറിഞ്ച് രാധയുടെ കയ്യിൽ ചൂടാക്കാൻ കൊടുത്തു. അവൾ സ്റ്റൗവ് കത്തിക്കുവാൻ ഒരു തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളി എടുത്ത് ഉരച്ചു സ്റ്റൗവിൽവെച്ചു അവൾ തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളി താഴെയിട്ടു. അതിലുണ്ടായിരുന്ന തീ അവളുടെ ശരീരത്തിലും പിടിച്ചു. അവൾ കിടന്നു നിലവിളിച്ചു. ഡോക്ടർ വന്നപ്പോൾ അവൾ കരിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതാണ് കണ്ടത്. ഡോക്ടർ പെട്ടെന്ന് വീട്ടിൽ വിവരം അറിയിച്ചു. വിവരമറിഞ്ഞ രാജൻ ബോധം കെട്ടു വീണു. ബോധം തെളിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ അവന്റെ ചേച്ചിയുടെ കുഴിമാടത്തിലേക്ക് നീറുന്ന ഹൃദയവുമായിട്ട് തീവണ്ടിയിൽ കയറി യാത്രതുടങ്ങി.

മഴ വന്നു

പി. ഹേമചന്ദ്രൻനായർ, ക്ലാസ്സ് 9.

അന്നു പ്രഭാതത്തിൽ ഞാൻ നേരത്തെ ആണ് ഉണർന്നത്. ഇന്റർവ്യൂവിനു പോകേണ്ട ദിവസമാണ്. രാവിലെ കുളിച്ച് ഭസ്മവും ചൂടി ഞാൻ നേരെ അമ്പലത്തിലേയ്ക്കാണ് പോയത്. എട്ടണ അപ്പത്തിനും ഒരു രൂപ അച്ചനും കൊടുത്തു. തിരിച്ചു വീട്ടിൽ വന്നു. ഡ്രസ്സ് ചെയ്തതിന് ശേഷം ഞാൻ കാപ്പികുടിക്കാൻ ഇരുന്നു. ചിന്ത മുഴുവനും ഇന്റർവ്യൂവിലും അതിൽ ജയിച്ചു കിട്ടിയാൽ എനിക്ക് കിട്ടാൻപോകുന്ന ജോലിയെ പററിയും ആയിരുന്നു. 8½ മണിക്ക് ഞാൻ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അമ്മയേയും മുത്തച്ഛനെയും വന്ദിച്ച ശേഷം വെളിയിൽ ഇറങ്ങി.

“ശരിക്ക് എല്ലാത്തിനും ഉത്തരം പറയണം കേട്ടോ” അമ്മ പറഞ്ഞു. ഞാൻ പടിയിറന്ന് വെളിയിൽ ഇറങ്ങി.

ശല്യമേ! ഒരു പൂച്ച കുറുകെ ചാടി. “ഇന്റർവ്യൂ വെച്ച ദിവസം പൂച്ചവന്നു” ഞാൻ മനസാശപിച്ചു.

തലേന്ന് ഉണ്ടായ മഴമൂലം വഴി മുഴുവനും ചളിയായി കിടക്കുകയാണ്. മഴക്കാറുകൾ ഇനിയും മാറിയിട്ടില്ല. നല്ല കാററും. രണ്ടും കല്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ നടന്നു.

മണി ഒൻപത് കഴിഞ്ഞിട്ടും വണ്ടി വന്നില്ല. മഴക്കാറുകൾ കൂടിക്കൂടി വരികയാണ്. മഴ ചെറുതായി ചാറുന്നുണ്ട്.

മണി 9½ കഴിഞ്ഞു. വണ്ടി വന്നില്ല എന്റെ മനക്കോട്ടകൾ ഇടിഞ്ഞു വീഴുകയാണ്. ആകാശം കറുത്തിരുണ്ടു കൂടുന്നു. ജീവിതവും അതുപോലെ.

മഴ നല്ലപോലെ പെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ ഒരു പീടികയുടെ തിണ്ണയിൽക്കേറി നിന്നു. എന്നിട്ടും, ശരീരം നനയുന്നുണ്ട്. വയസ്സനായ ഒരാൾ എന്റെ അടുത്ത് നില്പുണ്ടായിരുന്നു.

“എങ്ങോട്ടാ കുഞ്ഞേ?” അയാൾ ചോദിച്ചു.

“ഒരു ജോലിക്ക് വേണ്ടി ഒരു സ്ഥലം വരെ പോവുകയാണ്.”

ഇതുകേട്ട് വെളിയിൽ നിന്നു ഒരാൾ പറഞ്ഞു. “പുളിമൂട്ടിൽ വെള്ളം പൊങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. വാഹനങ്ങൾക്ക് വരാൻ നിവൃത്തിയില്ല”

ഇടിഞ്ഞു വീണ ആശകളുമായി എന്റെ മനസ്സ് അഗാധമായ ഇരുട്ടിലേയ്ക്കു താണു.

വാടിക്കരിഞ്ഞ ജീവിതങ്ങൾ

എൻ. ശ്രീകുമാർ, ക്ലാസ്സ് 9.

കാലവർഷം അതിന്റെ കഴിവിന്റേയും അതിര കടന്ന് തകർത്തു പെയ്യുകയാണ്. പൊന്നമ്മ മാത്രം ലോകത്തിൽ നടക്കുന്നവയൊന്നുംതന്നെയറിയുന്നില്ലായിരുന്നു. അവർ അഗാധമായ ദുഃഖത്തിൽ ആണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് ആർക്കും ഒറ്റനോട്ടത്തിൽതന്നെ മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു.

"അയ്യോ അമ്മേ എന്നെ അടിക്കല്ലേ"

ഈ രണ്ടാമത്തെ പല്ലവി അവരെ എല്ലായ്പ്പോഴും ദുഃഖിപ്പിച്ചു കൊണ്ടേയിരുന്നു. അവർ പഴയ കാലത്തെ സ്മരണകളിലേക്ക് ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചുനോക്കി. അവരുടെ ഏക സന്താനമായിരുന്നു രാജു. രാജുവിന്റെ അച്ഛൻ രാജുവിന്റെ ജനനത്തിന് ഒരു മാസം മുമ്പ് തന്നെ മരിച്ചുപോയി. രാജുവും പൊന്നമ്മയും മാത്രമായി ആ വീട്ടിൽ. രാജുവിന്റെ അച്ഛന്റെ അന്ത്യാഭിലാഷം ഇതായിരുന്നു.

"ഞാൻ പോകുകയാണ്. നിന്റെ വയറ്റിൽക്കിടക്കുന്ന കുഞ്ഞിനെ പഠിപ്പിച്ചു വലിയ ഒരാളാക്കണം"

അതനുസരിച്ച് രാജുവിന് ആറു വയസ്സായപ്പോൾ അവനെ സ്കൂളിലയച്ചു. അവൻ അദ്ധ്യാപകരുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായിട്ടാണ് വളർന്നുവന്നത്. ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ ജയിച്ചു. രാജു അന്ന് രണ്ടിലാണ് പഠിച്ചിരുന്നത്. അന്ന് നല്ല മഴയുള്ള ഒരു ദിവസമായിരുന്നു. പൊന്നമ്മ വളരെ ദേഷ്യത്തിൽ മുൻവശത്തുള്ള മുറിയിൽ ചുണ്ടുവിരൽ വണ്ണമുള്ള ഒരു പുളിങ്കമ്പും എടുത്ത് ഒരു കസേരയിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. രാജുവിനെ കടയിൽ പറഞ്ഞയച്ചിട്ട് തിരിച്ചെത്തിയിട്ടില്ലായിരുന്നു. അതാ അവൻ പടി കടന്നു വരുന്നു. നനഞ്ഞു കുളിച്ച് ഈറനായിട്ടാണ് അവന്റെ വരവ്. വന്നപാടെ അവൻ അമ്മയോട് പറഞ്ഞു. "അമ്മേ എനിക്ക് വല്ലാതെ തണുക്കുന്നു."

"നിനക്ക് തണുക്കുന്നോടാ? എന്നാൽ ചൂടാക്കിത്തരാം" പൊന്നമ്മയുടെ കയ്യിലിരുന്ന വടി അവന്റെ കുഞ്ഞു കാലിൽ പതിച്ചു. "അയ്യോ" എന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് രാജുകിടന്നു പുളഞ്ഞു. അടികൾ വീണ്ടും കൊണ്ടുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ആ സമയത്ത് രണ്ട് മഴകൾ നടക്കുകയായിരുന്നു. ഒന്നു പ്രകൃതിയിലേത്, ഒന്നു രാജുവിന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന്. അടിയുടെ ശബ്ദം ഇടിമുഴക്കംപോലെയും, അടികൊണ്ടു രക്തവരകൾ കൊള്ളിയാൻ മിന്നിക്കിടന്നതുപോലെയും! കണ്ണുനീർ മഴപോലെയും! ആദ്യത്തെ വടിയൊടിഞ്ഞു. രണ്ടാമത്തെ വടിയും ഒടിയുന്നതുവരെ രാജുവിന്റെ കുഞ്ഞുതുടകളിൽ അടികൾ പതിച്ചു. രാജുവിന്റെ തുടയിൽ നിന്നും രക്തം ഒലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ അമ്മയ്ക്ക് അപ്പോഴാണ് സൽബോധം വീണത്. ഉടനെതന്നെ ബെൻസോയിൻ കൊണ്ടുവന്നു. രക്തം തുടച്ച് പഞ്ഞിവച്ച് ബെൻസോയിൻ ഇട്ടു.

ബെൻസോയിൻ കുടിയിട്ടപ്പോൾ കൃമി മേൽക്കുമപോലെ രാജുവിന്റെ മുറിവുകളെ അവ നീറ്റിച്ചു. പിറ്റേ ദിവസം രാജുവിന് പനികയറി. നാട്ടിലെ ഡാക്ടർമാരെല്ലാം രാജുവിനെ രക്ഷിക്കാനായി മാടിയെത്തി. "Nobody Can Prevent Death" എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടല്ലോ. ഡാക്ടർമാരെല്ലാം രാജുവിനെ കൈവെടിഞ്ഞു. രോഗം ദൈനംദിനം വർദ്ധിച്ചു. അത് ജ്വരമായി മാറി.

രാജുമരിച്ചു. ആ വീട്ടിലെ ദീപം പൊലിഞ്ഞു. ആ വീട്ടിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ആ ശബ്ദം ഇപ്പോൾ ഇല്ലാതായിത്തീർന്നു. ആ വീട്ടിലെല്ലായിടത്തും ഒരു മൂകത തളം കെട്ടിനിന്നു. അങ്ങിനെ ആ വീട് ഇരുട്ടിലേക്ക് താണു.

• • •

പൊന്നമ്മ ഇപ്പോൾ ഒരു ഭ്രാന്തിയെപ്പോലായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. അവർ രാജുവിനെ ദഹിപ്പിച്ച സ്ഥലത്ത് പോയി കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുമായിരുന്നു.

"രാജു നീ ഇനി വരികയില്ലയോ?"

അതിനുശേഷമായി രാജു ഇങ്ങനെയവരോട് പറയുമായിരുന്നെന്ന് അവർക്ക് തോന്നിയിരുന്നു.

"ഞാനിനി വരികയില്ല. അമ്മ എന്നെ വിളിക്കുന്നത് അടിക്കുവാനായിട്ടല്ലേ. ഞാനതുകൊണ്ട് നിശ്ചയമായിട്ടും വരത്തില്ല."

ഈ വാക്കുകൾ പൊന്നമ്മയെ വളരെ വേദനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവർക്ക് ആഹാരം ഒന്നു മാത്രമായിത്തീർന്നു—കണ്ണുനീർ വേദന. നിമിഷങ്ങളും, മണിക്കൂറുകളും, മാസങ്ങളും ആരെയും നോക്കാതെ കടന്നുപോയി.

• • •

അങ്ങിനെ രാജു മരിച്ചിട്ട് ഇന്ന് ഒരു വർഷം തികയുന്നു. ഇന്ന് അന്നത്തേക്കാട്ടിയും തകർത്ത് മഴ പെയ്യുന്നുണ്ട്. പൊന്നമ്മ അന്നിരുന്ന കസാലയുടെ അടുത്ത് തറയിൽ ഇരുന്നു. അന്നത്തെ ദേഷ്യത്തിനു പകരം ഇന്ന് സങ്കടവും, കണ്ണിൽ നിന്നും തീയ്ക്കു പകരം കണ്ണുനീർച്ചാലുകളും ആണ്. പൊന്നമ്മ ഇരുന്ന സ്ഥലം കണ്ണീർത്തുള്ളികൾ വീണ് നനഞ്ഞിരുന്നു. അവർ വിക്കിവിക്കി പ്പറഞ്ഞു.

"മകനെ... രാജു... നീ എനി...ക്ക്"... മാപ്പുതരൂ... ഈ പാപി...ക്ക് മാപ്പുതരൂ. ..." പക്ഷെ ആര് മാപ്പു കൊടുക്കാനാണ്? മാപ്പു കൊടുക്കേണ്ടയാൾ മരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു.

പൈസയുടെ ആത്മകഥ

ബേബി. കെ. തോമസ്സ്, ക്ലാസ്സ് 8.

കുട്ടീ, ഞാൻ നിന്നോട് എന്റെ കഥ പറയാം. എന്റെ പേര് നയാപൈസ എന്നാണ്. ഇപ്പോൾ എന്നെ വിളിക്കുന്നത് പൈസ എന്നാണ്. അതൊരു നീണ്ട പേരായതു കൊണ്ടായിരിക്കാം എന്റെ മേലധികാരികൾ എന്റെ പേരിനു മാറ്റം വരുത്തിയത്.

എന്റെ ജനനം എന്നാണെന്നറിയുവാൻ പലർക്കും ആകാംക്ഷയുണ്ടാകാം. അതൊരു വലിയ നീണ്ടകഥയാണ്. ഞാൻ ആദ്യമായി രംഗപ്രവേശനം ചെയ്യാൻ ഇടങ്ങിയത് വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ്, കുട്ടികളായ നിങ്ങളൊന്നും ജനിക്കുന്നതിനു മുമ്പ്, ബീഹാറിലെ ചെമ്പുഖനികളിലാണ്. അന്നെനിക്ക് ഇന്നത്തേപ്പോലെ വ്യക്തിത്വമില്ലായിരുന്നു. എന്നോടൊപ്പം എന്നിൽ അലിഞ്ഞും എന്നെപ്പോലെയുള്ള അനേകം പേർ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെയൊക്കെ ഭയങ്കര ഇരുട്ടും ദുഃസ്സഹമായ മൂകതയുമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഞാൻ അവരുടെ എല്ലാം ഇടയിൽ ഞെങ്ങി ഞെരുങ്ങി ആയിരുന്നു കിടന്നിരുന്നത്. അവിടത്തെ ജീവിതം എത്ര കഠിനമായിരുന്നെന്നു പറവാനാവില്ലാ. അന്ന് ഞങ്ങൾക്കൊന്നും കാറ്റ്, വെള്ളം, വെളിച്ചം എന്നുള്ളതെല്ലാം എന്താണെന്നും ഭൂമിയുടെ ഉപരിതലത്തിൽ എന്തൊക്കെയാണു നടക്കുന്നതെന്നു ഊഹിക്കാൻ പോലും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ കുറെ നാളുകൾക്കു ശേഷം എന്റെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന പലരേയും ചില ഖനിത്തൊഴിലാളികൾ ഖനനം ചെയ്തുകൊണ്ടു പോയി. അവർക്കെല്ലാം എന്തു പറ്റുമെന്നറിയുവാൻ ഞങ്ങൾ ഉൽക്കണ്ഠാകുലരായി. കുറെ നാളുകൾ കഴിഞ്ഞുകൂടി.

ദിവസങ്ങൾക്കു ശേഷം എന്നെയും കൂടെ പലരേയും ഖനനം ചെയ്ത് വണ്ടികളിൽ കയറ്റി കൽക്കട്ടയിലുള്ള കമ്മട്ടത്തിൽ കൊണ്ടു വന്നിട്ട് ഞാൻ പുതിയ ഒരു ലോകത്തേക്കെത്തിയതിൽ അഭിമാനംപൂണ്ടു. എനിക്ക് ഇന്നുള്ള സൗന്ദര്യമൊന്നും അന്നില്ലായിരുന്നു.

കമ്മട്ടത്തിലെത്തിയ എന്നെ തൊഴിൽക്കാർ തീയിലിട്ടു ചുട്ടു പഴുപ്പിച്ചും വെള്ളത്തിലിട്ടു തണുപ്പിച്ചും ചെമ്പുനിറം പൂശിയും ഇന്നത്തെപ്പോലെ സുന്ദരം ആക്കിത്തീർത്തു. എന്നിട്ടും എന്റെ പുറത്ത് ഇൻഡ്യാഗവണ്മെന്റിന്റെ മുദ്രയും ഒരു നയാപൈസ എന്ന വിലയും അച്ചടിച്ചു. ബാക്കിയുള്ള എല്ലാ കൂട്ടുകാരും എന്നോടു തുല്യരോ എന്നേക്കാൾ വില കൂടിയവരോ ആയതിൽ ഞാൻ ഖേദിച്ചു. എങ്കിലും കുട്ടികളായ നിങ്ങളേക്കാൾ കാര്യമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ട് എല്ലാവരുടേയും പോക്കറ്റുകളിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വസ്തുവായിത്തീർന്നതിൽ ഞാൻ അഭിമാനപുളകിതനായി.

കമ്മട്ടത്തിൽ നിന്നും എന്നെ ഒരു ബാങ്കിലേക്ക് നീക്കം ചെയ്തു. അവിടെ സുഖവും ഭദ്രതയും ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഞാൻ ഒരു ദിവസം മാത്രമേ അവിടെ താമസിച്ചുള്ളു. എന്റെ പഴയ കൂട്ടുകാരിൽ ആരും തന്നെ അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. പിറ്റേ ദിവസം ബാങ്കിൽ വന്ന ഒരു വക്കീൽ, എന്നെയും മറ്റു പല നോട്ടുകളേയും ബാങ്ക് മാനേജരുടെ കയ്യിൽ നിന്നും വാങ്ങി. വക്കീൽ എന്നെ തന്റെ പോക്കറ്റിൽ നിക്ഷേപിച്ചു.

വക്കീൽ വീട്ടിൽ ചെന്ന് എന്നെ തന്റെ കൊച്ചുമകന് മിഠായിവാങ്ങാൻ കൊടുത്തു. പിറ്റേ ദിവസം സ്കൂളിൽ പോകുന്നതു വരെ മകൻ, എന്നെ വളരെ കാര്യമായി ഒരു പോളിത്ത് ഡപ്പിയിലിട്ടു സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു. അവിടെ എനിക്ക് വളരെ സുഖമായിരുന്നു.

പിറ്റേ ദിവസം അവൻ എന്നെ ഒരു കടയിൽ കൊടുത്ത് മിഠായി വാങ്ങി. കടക്കാരൻ എന്നെ പല കൂട്ടുകാരുടേയും നടുക്ക് ഒരു പെട്ടിയിലിട്ട് സൂക്ഷിച്ചു. വൈകുന്നേരം ആയപ്പോഴേയ്ക്കും എന്റെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ചില കൂട്ടുകാർ പോവുകയും ചില പുതിയ കൂട്ടുകാർ വന്നു ചേരുകയും ചെയ്തു.

പിറ്റേ ദിവസം ആ കടക്കാരന്റെ കൈയ്യിൽ നിന്നു ഒരു ജൗളിക്കടക്കാരന്റെ കടയിലേക്കു ഞാൻ താമസം മാറി. അവിടത്തെ പ്രവാസകാല ജീവിതം ആനന്ദകരമായിരുന്നു. എന്റെയൊക്കെ വലിയച്ഛനോളം പ്രായമുള്ള പല നൂറു രൂപാ നോട്ടുകളുടെ വിരിമാറിൽ എനിക്ക് വിശ്രമിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു.

പക്ഷേ രണ്ടു മൂന്നു മണിക്കൂറുകൾ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും എന്റെ ആനന്ദമെല്ലാം എന്നെവിട്ടുപിരിഞ്ഞു. സാരിവാങ്ങാൻവന്ന ഒരു കോളേജുകുമാരി എന്നെ അലസമായി കൈയ്യിലെടുത്തു കൊണ്ടുപോയി. അവളുടെ അശ്രദ്ധ കാരണം, അവൾ ഒരുകാറിൽ ചെന്നിടിക്കുവാനും ഞാൻ വീഴുവാനും ഇടയായി. എനിക്കവിടെ കിടക്കുന്നതിൽ അറപ്പും വെറുപ്പും തോന്നി.

കുറേ ദിവസം മണ്ണിലും മഴയിലും വെയിലിലും അങ്ങനെ അവിടെ ഞാൻ കിടന്നു. ഒരുദിവസം ഞാൻ ഒരു ഭിക്ഷക്കാരന്റെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽപ്പെട്ടു. അവൻ അത്യാർത്തിയോടെ എന്നെ എടുത്ത് തന്റെ മുഷിഞ്ഞു കീറി നാറിയ മടിക്കുത്തിൽവച്ചു. അവിടെ ഇരുന്നപ്പോൾ എന്റെ ശരീരം, പതിന്മടങ്ങു കറുത്തതായിത്തോന്നി. എങ്കിലും അവനെന്നെ സ്നേഹിച്ചു. വളരെ നാളുകളായി കള്ളു കുടിക്കാൻ കാത്തിരുന്ന ആ ഭിക്ഷക്കാരൻ, എന്നെ ഒരു കള്ളുഷാപ്പുകാരനു കൊടുത്തു കള്ളുവാങ്ങിക്കുടിച്ചു. കള്ളുഷാപ്പുകാരന്റെ മേശ ഏറ്റവും വൃത്തികെട്ടതായിരുന്നു. അവിടെ പല വൃത്തികെട്ട നാണയക്കൂട്ടങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരു കള്ളനാണയവുമുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ എപ്പോഴും കള്ളിന്റെയും ദുഷിച്ച കറികളുടേയും ദുർഗ്ഗന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഹതഭാഗ്യനായ ഞാൻ ആ കള്ളുഷാപ്പുകാരന്റെ മേശയിൽ നിന്ന് നിന്റെ കയ്യിൽ വന്നിരിക്കയാണ്. നീ എന്നെ തട്ടിയെടുത്തതാണെന്നു തോന്നുന്നു.

വേദനയും ആമോദവും നിറഞ്ഞ എന്റെ കഥ നിനക്ക് രസകരമായിത്തോന്നുന്നില്ലേ? ബാക്കി കഥ ഞാൻ പിന്നീടൊരിക്കൽ പറയാം.

പഴത്തൊലി

ജോസഫ് സാമുവൽ, ക്ലാസ്സ് 8.

“പഴത്തൊലി എറിയരുത്” ഇന്ന് അവിടെ ഇങ്ങനെ ഒരു ബോർഡു കാണാം. പക്ഷേ, രാജനും കല്യാണിയും അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ അതവിടെയില്ലായിരുന്നു.

രാജനും കല്യാണിയും വിവാഹം കഴിച്ചിട്ട് മൂന്ന് കൊല്ലമായി. അവർ വളരെ സന്തോഷത്തോടെ ജീവിച്ചു. ഒരു ദിവസം അവർ തേക്കടിയിലേക്ക് പോകുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. കാച്ചു സാധനങ്ങൾ അവരുടെ വാഹനത്തിൽ വച്ചിട്ട് യാത്ര തുടങ്ങി.

തേക്കടിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവർ ഒരു ലോഡ്ജിൽ താമസിച്ചു. പിറ്റേ ദിവസം നല്ല ഒരു ദിവസമായിരുന്നു. അതിനാൽ കാറിൽ കയറി അവർ പുഴയുടെ തീരത്തേയ്ക്ക് പോകുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. പ്രഭാതത്തിൽ അവർ, സൂര്യൻ ഉദിക്കുന്നത് കണ്ടു. അവർ ആ കാട്ടു കണ്ട് ആനന്ദത്തിൽ മുഴുകി.

ഉച്ചയായപ്പോൾ അവർ ലോഡ്ജിലേക്ക് ഊണ് കഴിക്കുവാൻ പോയി. ഉണ്ടിട്ടവർ സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങി. പിറ്റേ ദിവസം ഭയങ്കര മഴയായിരുന്നു. അന്ന് അവർ അവരുടെ മുറിയിലിരുന്ന് ലേഖനം വായിക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് അവർ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. അവർ ഓടിച്ചെന്ന് നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ട കാട്ടു ഇതായിരുന്നു. അവരുടെ കാറിട്ടിരുന്ന ഷെഡ്ഡിന്റെ അടുത്ത് ഒരു മരം വീണിരിക്കുന്നു. രാജൻ കാറിന് വല്ലതും പറ്റിയോ എന്ന് നോക്കാൻ പോയി.

വഴിയിലൊരു പഴത്തൊലിയുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ അറിയാതെ തെന്നി വീണു. താഴെ പാറക്കെട്ടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ തല അതിൽച്ചെന്നിടിച്ചു. തലച്ചോറെല്ലാം പുറത്തിറങ്ങി. മഴതോർന്നപ്പോൾ കുറെ ആളുകളും കല്യാണിയും അങ്ങോട്ടോടി. പക്ഷേ രാജന് ജീവനില്ലായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ അവരുടെ സന്തോഷസമയം ദുഃഖത്തിലേയ്ക്ക് മാറി. ഇപ്പോൾ അവിടെ ഒരു ബോർഡ് ഉണ്ട്. അതിൽ എഴുതിവച്ചിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്, “പഴത്തൊലി എറിയരുത്.”

ബലൂൺ

ഫിലിപ്പ് മാത്യു, ക്ലാസ്സ് 8.

പച്ച, മഞ്ഞ, ചുമപ്പ് എന്നെല്ലാം നിറത്തിലുള്ള ബലൂണുകൾ. ഊതി വീർപ്പിച്ചാൽ നല്ല കമ്പളങ്ങപോലെ വീർത്ത് ഇരിക്കും.

പിന്നെയും ആ ബലൂൺ കച്ചവടക്കാരന്റെ ശബ്ദം അവന്റെ ചെവിയിൽ മുഴങ്ങി. "ബലൂൺ വേണമോ ബലൂൺ" ഉണ്ണിക്ക് ഒരു ബലൂൺ കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് വല്ലാത്ത ആശയുണ്ട്. പക്ഷെ അവന്റെ അച്ഛന്റെ കയ്യിൽ നിന്നും വാങ്ങിക്കാമെന്ന് വിചാരിച്ചാൽ യാതൊരു നിവൃത്തിയും ഇല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുവന്ന ഉരുണ്ട കണ്ണുകളും പാറപ്പുറത്തു ചിരട്ട ഉരച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്നതുപോലുള്ള ശബ്ദവും ആ കൊമ്പൻ മീശയും കണ്ടാൽ ആർക്കാണ് പേടി ഉണ്ടാകാത്തത്

അവന് അമ്മ ഇല്ലായിരുന്നു. ആ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ മാതാവുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ഒന്നിനും ഒരു കുറവും ഉണ്ടാകില്ലായിരുന്നു. പക്ഷെ അച്ഛൻ വേറെ ഒരു പെണ്ണിനെയും കെട്ടി സുഖമായി താമസിച്ചുപോന്നു. ഉണ്ണിയുടെ രണ്ടാനമ്മക്ക് ഒരു മകളുണ്ട്—ശാരദ. അവളെ എല്ലാവരും ശാരി എന്നാണ് വിളിച്ചു വരുന്നത്. അച്ഛനും അമ്മയും അവളെ എന്തു കാര്യമാണെന്നോ. എന്ത് ആവശ്യപ്പെട്ടാലും ഉടനെ അവിടെ എത്തിക്കും. അവൾ ഇടുന്ന ഉടുപ്പും കഴിക്കുന്ന ആഹാരവും കണ്ടാൽ അവൾ ഒരു രാജകുമാരി ആണെന്നേ തോന്നു.

ഉണ്ണിയെ കൊണ്ടാണ് ആ രണ്ടാനമ്മ പാത്രം തേച്ചു മിനുക്കുന്നതും വെള്ളം കോരിക്കുന്നതും മറ്റും. ചുരുക്കത്തിൽ അവൻ ആ വീട്ടിലെ വേലക്കാരനാണ്. ചിലപ്പോൾ അവനെ നിർദ്ദയമായി അടിക്കുകയും ചെയ്യും. ആ വീട്ടിൽ ആർക്കും അവനോടു ഒരു ദയവും ഇല്ലായിരുന്നു. ശാരിക്കുമാത്രം അവനോട് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ഇഷ്ടമാണ്. ഉണ്ണിയുടെ കൂടെ നടക്കുന്നതിന് അവളെ പലപ്രാവശ്യവും വഴക്കു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അവളുടെ സ്നേഹം ആർക്കും തന്നെ പൊട്ടിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

മിക്കവാറും സ്കൂളിൽ പോകാൻ കൊട്ടുന്ന കാശും ചോറു പൊതിയും അവൾ അവനു കൊടുക്കും. ഇങ്ങനെ അവർ ജീവിച്ചുപോന്നു. ഉണ്ണി ഒരു ദിവസം വിചാരിച്ചു. "എത്ര നാളാണ് ഞാൻ ഇങ്ങനെ ജീവിക്കുക. ശാരി വലുതാകുമ്പോൾ അവൾ ഭർത്താവുമായി ഇറങ്ങിപ്പോകും. പിന്നെ അവളുടെ വീട്ടിൽ എപ്പോഴും കയറി ഇറങ്ങുന്നത് അവളുടെ ഭർത്താവിന് ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല." ഇങ്ങനെ ഒക്കെ കുറെ ഏറെ അവൻ ചിന്തിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസം ശാരി അവളുടെ മോതിരം ഊരി ഉണ്ണിക്കുകൊടുത്തു. എന്നിട്ട് അവൾ സ്കൂളിൽപ്പോയി. ഉണ്ണി മോതിരം വിറ്റു അവന് ആവശ്യത്തിനു കാശുകിട്ടി. അവൻ ഒരു ഉടുപ്പും നിക്കറും വാങ്ങി. ബാക്കി ഉള്ളതിന് ബലൂണുകൾ വാങ്ങി. കമ്പളംപോലെ വീർപ്പിച്ചു. ചിലതൊക്കെ പൊട്ടിപ്പോയി. അവൻ ആ പൊട്ടിയതൊക്കെ ഉള്ള് വായോടു ചേർത്ത് വീർപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. നിർഭാഗ്യം എന്നുപറയട്ടെ. അതു പൊട്ടി അവന്റെ തൊണ്ടക്കുഴിയിൽപോയിരുന്നു. അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ അവൻ ഈ ലോകത്തോടു അന്ത്യയാത്ര പറയുകയും ചെയ്തു. സ്കൂൾ വിട്ട് ശാരി ഉണ്ണിക്ക് ബലൂണും വാങ്ങി വീട്ടിൽ വന്ന് "ഉണ്ണി ഉണ്ണി" എന്നു വിളിച്ച് അവന്റെ മുറിക്കകത്തു കയറിച്ചെന്നു. അവൾ കണ്ട കാഴ്ച ഏറ്റവും ശോകം ആയിരുന്നു.

ആപ്ലിക്കേഷൻ ഫാറം

ഷെരീഫ് അഹമ്മദ് & ദേവിപ്രസാദ്, ക്ലാസ്സ് 8.

പാവപ്പെട്ട ഒരു കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു വളർന്നവനാണ് ഗോപി. അവന്റെ പിതാവ് അന്ത്യയാത്ര ചോദിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ ആ വീട്ടിന്റെ ഉൾ മടിഞ്ഞു. അവർക്ക് ശേഷിച്ച ഏകസമ്പത്ത് ഒരു ആട് മാത്രമായിരുന്നു.

ഗോപിക്ക് ഒരു സഹോദരനും ഒരു സഹോദരിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ അമ്മ കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിച്ച് മൂന്നുമക്കളെ പഠിപ്പിച്ചു.

ഇപ്പോൾ സ്കൂൾ തുറന്ന സമയമാണ്. അവന് സാധനങ്ങൾ വേണം. പുസ്തകം, ബുക്ക്, പേന, മുതലായവ. അവൻ ഇപ്പോൾ ഒരു ഫിഫ്ത്ത്ഫോം വിദ്യാർത്ഥിയാണ്. ആ അമ്മയ്ക്ക് അവന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ പോലും ഹൃദയത്തിൽ ഒരു ഇടിവെട്ടുന്നതുപോലെയാണ്. ബന്ധുമിത്രാദികളുടെ സഹായം മൂലം ആ വർഷവും അവനെ പഠിപ്പിച്ചു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം ആ ആട് പ്രസവിച്ചു രണ്ടു കുട്ടികൾ. ആ അമ്മക്ക് മനസ്സിൽ വല്ലാത്തൊരു കുളിർമ്മ തോന്നി.

അങ്ങനെ കാലമാകുന്ന മഹാഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ദിവസങ്ങളാകുന്ന താളുകൾ മറിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അവന്റെ പരീക്ഷാഫലം അറിയുവാൻ വേണ്ടി ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു, അവനും അവന്റെ അമ്മയും.

ഭാഗ്യം എന്നു പറയട്ടെ അവൻ ജയിച്ചു. ആ അമ്മ വളരെ ആനന്ദിച്ചു. പക്ഷേ ആ ആനന്ദം കൂടുതൽ നേരം നീണ്ടുനിന്നില്ല; ഇനിയും പണം വേണം. ഇപ്പോൾ അവൻ എസ്സ്. എസ്സ്. എൽ. സി. ക്ലാസ്സിലാണ്. യാതൊരു ശത്രുതയുമില്ലാതെ ആയപ്പോൾ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഏക സമ്പത്തായ ആടിനെ വിറ്റു. ആ പണം മകന്റെ പഠിത്തത്തിനുവേണ്ടി നീക്കിവെച്ചു. ആ വർഷംകൂടി പഠിച്ച് ഒരു ജോലി വാങ്ങിക്കണം എന്നുള്ളതായിരുന്നു അമ്മയുടേയും മകന്റെയും ആഗ്രഹം. ഗോപി ഇപ്പോൾ ഉറക്കമൊഴിച്ചിരിക്കുകയാണ്. പഠിത്തം കുറച്ചുകൂടി കാര്യമായിട്ടു വേണ്ടി. അടുത്ത ആഴ്ചയിലാണ് അവന്റെ വർഷാവസാനപ്പരീക്ഷ. അവനെ ഒരു സഹായിക്കുവാൻ ആരും തന്നെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൻതന്നെ പഠിച്ചു.

അങ്ങനെ പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു ഒരു മാസം തികഞ്ഞു. ഗോപിക്കും അമ്മയും ഒരു മനസ്സമാധാനവുമില്ല. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ ഒരു ദിവസം അവൻ അവന്റെ പരീക്ഷാഫലം പേപ്പറിൽകണ്ടു. ഗോപിക്കും അമ്മക്കും അതിരറ്റ സന്തോഷം ഉണ്ടായി. അവൻ ജയിച്ചു. ഇനി മകന് ജോലി കിട്ടുമല്ലോ എന്നുള്ളതായിരുന്നു അമ്മയുടെ സമാധാനം.

ഗോപി ഓരോ സ്ഥലത്തും ചെന്ന് അവിടുത്തെ ആപ്ലിക്കേഷൻ ഫാറം വാങ്ങി. എല്ലാം പൂരിപ്പിച്ച് അയച്ചു. ആദ്യമായി അയച്ചത് ഒരു കോളേജിലെ ക്ലാർക്ക് ജോലിക്കായിരുന്നു. പിന്നിട്ട് കുറേ നാൾ കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം അവന് ഒരെഴുത്ത് കിട്ടി. അത് കോളേജിൽ നിന്നായിരുന്നു, അവന്റെ മനസ്സിൽ സന്തോഷത്തിന്റെ അലകൾ ഓളംതല്ലി. പക്ഷേ അവൻ അത് വായിച്ചപ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത നിരാശ തോന്നി. അവന് പരീക്ഷാ യോഗ്യതപോരാ

പോല്യം. അവൻ അവരെ ശപിച്ചു. ഗോപിയുടെ അമ്മ വിവരമറിഞ്ഞപ്പോൾ അറിയാതെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു. ഇനി അവന് കായംകുളത്താണ് പോകേണ്ടത്. അതിന് പണ്ടം ഉപായവേണം.

ഒരു പോംവഴിയും ഇല്ലാതെ വന്നപ്പോൾ അവന്റെ സഹോദരിയുടെ ഒരു ഒരു മാല വിററു. അങ്ങനെ അവൻ അവിടെ നിന്ന് ഒരു ആപ്ലിക്കേഷൻ ഫാറം വാങ്ങി അതും പൂരിപ്പിച്ചുകൊടുത്തു.

അവിടെ ജോലി തീർച്ചയായും കിട്ടുമെന്ന് അവൻ അമ്മയോടുപറഞ്ഞു. പക്ഷെഅവിടെ ഒഴിവുകൾ ഒന്നും ഇല്ലെന്ന പറഞ്ഞ് അവന് ഒരു എഴുത്ത് കിട്ടി. അവൻ ജീവിതത്തെ വെറുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അമ്മയുടെ നിർബന്ധം കൊണ്ട് വീണ്ടും അവൻ പോയി. അങ്ങനെ അവൻ ആപ്ലിക്കേഷനുമായി അലയാൻ തുടങ്ങി.

• • • • •

ജോലി തിരക്കിപ്പോയ മകൻ ഇതുവരെയും തിരിച്ചെത്തിയിട്ടില്ല. ഗോപിയുടെ അമ്മ ഊണും ഉറക്കവും ഇല്ലാതെ കണ്ണീരുമായി ഓരോ ദിവസവും കാത്തിരുന്നു. പക്ഷേ മകൻ വന്നില്ല.

ഒരു ദിവസം അവക്ക് സുപരിചിതനായ ഒരാൾ അവിടെ വന്ന് വാതിൽക്കൽതട്ടി വിളിച്ചു. പക്ഷേ അതിന മറുപടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. വീണ്ടും വിളിച്ചു. പക്ഷേ വീണ്ടും അപ്രകാരം തന്നെ ആയിരുന്നു. അയാൾ അകത്തേക്കു പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ കണ്ടത് എല്ലും തോലിയും ആയുള്ള ഒരു സ്ത്രീ തേങ്ങിക്കരയുന്നതായിരുന്നു. അയാൾക്ക് അപ്പോൾ ഒന്നും പറയുവാൻ നാക്ക് പൊങ്ങിയില്ല. എങ്കിലും അയാൾ വിളിച്ചു

"ഗൗരീ"

"ഉം" അവൾ തേങ്ങിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ ഒരു കാര്യം പറയാൻ വന്നതാണ്" അയാൾ പറഞ്ഞു.

"ഉം?" വീണ്ടും അവൾ അത്ഭുതത്തോടെ ഒരു മൂളൽ മൂളി.

"ഗോപി!" അയാൾ വിറച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു—"ഇങ്ങിമരിച്ചു."

"അയ്യോ" എന്നൊരു നിലവിളിയോടെ അവൾ പുറകോട്ടു മറിഞ്ഞു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞിരുന്നു.

"ഗൗരീ" അയാൾ വിളിച്ചു. നിശ്ശബ്ദത മാത്രമായിരുന്നു മറുപടി അയാൾ എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ വീണ്ടും വീണ്ടും വിളിച്ചു. അയാളുടെ വിളി മാത്രം ആ കൊച്ചു മുറിയിൽ പ്രതിധ്വനിച്ചു.

हिन्दी विभाग

विषय—सूची

	लेख		लेखक	पृष्ठ
१.	"ओलम्पिक खेल"	—	अशोक कुमार	
२.	एरनाकुलम	—	बेबी. के. थामस	
३.	तुम्बा	—	रमेश मल्होत्रा	
४.	मेरी कोलुक्कोंडा-यात्रा	—	आर. पी. मणिकण्ठन नायर	
५.	समुद्र के किनारे की सैर	—	स्टीफन मैथ्यु	
६.	विवेकानन्द	—	जयचन्द्रन नायर	
७.	एक फूल की बात	—	अशोक शर्मा	
८.	भारत का वीर पुत्र कट्टबोम्मन	—	जी. आर. मोहन	
९.	बीजापुर	—	रंजू सेबैस्त्या	
१०.	सैनिक स्कूल के वीर जवान	—	सुभाष चन्द्र मल्होत्रा	
११.	अलमारी की आत्मकहानी	—	श्याम लाल, अनिल गुप्टी और अलेक्स एंटोनी	
१२.	एक था नेता	—	राजेन्द्र सिंह रावत	
१३.	वर्कला और श्री नारायण गुरु	—	एम. बी. विटेकर	

ओलम्पिक खेल

ओलम्पिक खेलों का जन्म 776 ई० पूर्व यूनान में हुआ। यह खेल देवी-देवताओं को प्रसन्न करने के लिए खेले जाते थे। यूनान के एक देवता का नाम ज्यूस ओलम्पस था। इसलिए इन खेलों का नाम ओलम्पिक पड़ा। पहले ओलम्पिक में सिर्फ एक ही खेल खेला जाता था। लेकिन जैसे जैसे समय बीतता गया नये नये खेल शामिल होते गए।

दास और जो लोग ज्यूस को कर नहीं देते थे वे खेलों में भाग नहीं ले सकते थे। स्त्रियाँ ओलम्पिक में भाग नहीं ले सकती थीं क्योंकि खिलाड़ी नंगे दौड़ा करते थे। अगर इस नियम को कोई तोड़ता तो उसे मृत्यु दंड दिया जाता था।

पुराने जमाने में यूनान में एक राजा हुआ जिसका नाम नीरो था। वह ओलम्पिक में किसी दूसरे व्यक्ति को इनाम नहीं लेने देता था। वह खुद सब इनाम ले लेता था। एक बार वह दौड़ता-दौड़ता गिर पड़ा और आगे न बढ़ सका। लेकिन जजों ने उसे ही विजेता घोषित किया क्यों कि वह राजा था।

भाग लेने वालों को चार सप्ताह पहले खेलों के स्थान पर पहुँचना पड़ता था। वहाँ जाकर वे अभ्यास करते थे। सब खिलाड़ी अपना-अपना उत्साह दिखाकर लोगों को खुश करते थे। आजकल जीतनेवाले खिलाड़ी को स्वर्ण-पदक मिलता है और उसका नाम सारे संसार में फैल जाता है।

हमें जीतने के लिए खेलों में भाग नहीं लेना चाहिए बल्कि कठिनाइयों का सामना करने के लिए भाग लेना चाहिए।

बहुत समय तक यह खेल बन्द रहे और फिर 1894 से पुनः खेले जाने लगे। खेल के शुरु होने से पहले सब खिलाड़ी ईमानदारी से खेलने की शपथ लेते हैं।

इस बार ओलम्पिक खेल तोक्यो में खेले गए। इसमें करीब सब देशों ने भाग लिया। इसमें भारतीय ओलम्पिक हाकी टीम ने कमाल कर दिया। हमारी हाकी टीम ने सब देशों को हराकर स्वर्ण-पदक जीता और हमारे पाकिस्तानी भाईयों को रजत पदक मिला। अमरीका को सबसे ज्यादा स्वर्ण-पदक मिले। इस बार पुराने रिकार्ड तोड़ दिए गए और नये रिकार्ड बने।

अगली बार ओलम्पिक खेल मैक्सिको में खेले जाएँगे।

लेखक
अशोक कुमार
रोल न० 173
VIII C

एरनाकुलम

एरनाकुलम केरल के मध्य में बसा हुआ है। यहाँ 'वैलिंगटन' नाम का एक महत्वपूर्ण द्वीप है। यहाँ कई स्कूल और कालेज भी हैं। यहाँ के 'नेवल स्कूल' और 'महाराजा कालेज' बहुत प्रसिद्ध हैं। यह एक प्राकृतिक बन्दरगाह है। यहाँ एक हवाई अड्डा भी है। यहाँ हर समय जहाज आते-जाते रहते हैं। जहाज एरनाकुलम नगर के मध्य तक आ सकते हैं। यहाँ शामको कई जहाज आते हैं। यह सब बहुत मनोहर लगता है। कई देशों के लोग इन जहाजों में आते हैं। इसलिए यहाँ हम कई देशों के लोगों को देख सकते हैं।

केरल का हाई कोर्ट भी यहीं है, इसलिये यहाँ कई वकील भी रहते हैं। कोचीन में 'कोचीन हार्बर टर्मिनस' नाम का रेलवे स्टेशन है। यहाँ से कोचीन एक्सप्रेस जाती है। हम यहाँ जहाज, हवाई जहाज, बस और रेलगाड़ी से पहुँच सकते हैं। एरनाकुलम में एक 'नौ-सैनिक' अड्डा भी है। यह भारत का सबसे बड़ा अड्डा है।

एरनाकुलम केरल का एक मनोहर शहर है।

लेखक:-

बेबी. के. थोमस,

रोल न० 203

VIII B

तुम्बा

भारत में कितने ही मशहूर शहर हैं। इनकी प्रशंसा भारत के कोने कोने में की जाती है। उत्तर भारत में दिल्ली जैसे कितने ही शहर हैं जिनकी तारीफ करते करते लोग थकते ही नहीं। इसी प्रकार दक्षिण भारत में भी कई बड़े बड़े शहर हैं। पर आज केरल का एक छोटा सा गांव सारे संसार में प्रसिद्ध हो गया है। यह छोटा सा तुम्बा नामक गांव अपने राकेट के अड्डे के लिए मशहूर है। इस गांव में पहले हरी हरी फसल लहलहा रही थी। लोग एक शान्तिजनक जिन्दगी बिता रहे थे। लेकिन हाल ही में जब इन्हें पता चला कि भारत सरकार यहाँ एक राकेट का अड्डा बना रही है तो वे चिन्ता में पड़ गए। भारत सरकार ने हर एक परिवार के लिए एक नया घर बनवा दिया है। इस समय यह राकेट का अडा पांच मील के घेरे में फैला हुआ है। यह जगह हमारे स्कूल से केवल 5 मील दूर है।

एक दिन हमारे अध्यापक हमें तुम्बा ले गए। फाटक पर पहुँचते ही हमें एक चौकीदार मिला। उसने फाटक हमारे लिए खोल दिया और हम आगे बढ़े। आधा फर्लांग आगे चल कर हम एक चौराहे पर पहुँचे। वहाँ हमने एक ट्रक देखा, जिस पर "राडार" रखा था। यह राडार हवाई जहाजों की ऊँचाई मालूम करने के काम में लाया जाता है। इस राडार के बाएँ तरफ एक गिरजाघर है। यहाँ से समुद्र बहुत ही नजदीक है। अभी हम थोड़ी दूर ही गए थे कि हमें एक आदमी मिला। वह हमें दफ्तर तक ले गया। जब हम दफ्तर पहुँचे तो हमें कई आदमी मिले। उन्होंने हमें वहाँ का "Block House" दिखाया। उसी कमरे से राकेट को ठीक वक्त पर छोड़ते हैं। वहाँ पर दो बड़ी बड़ी मशीनें थीं। इनसे वहाँ का सारा काम होता था। इस कमरे की खिड़कियों के शीशे छः छः इंच मोटे थे। इस कमरे से थोड़ी ही दूरी पर एक राकेट जाने के लिए तैयार था। यह राकेट बहुत बड़ा नहीं था।हम सब राकेट को ऊपर जाते देखना चाहते थे। लेकिन उस दिन मौसम फोटो खींचने के लिए अच्छा नहीं था। इसलिए राकेट नहीं छोड़ा गया। इसके बाद हमने थोड़ा समय समुद्र के तट पर बिताया और वापिस अपने स्कूल लौट आए।

लेखक

रमेश मल्होत्रा

रोल न० 193

VIII C

मेरी कोरुकोंडा-यात्रा

पिछले वर्ष हम आन्ध्र प्रदेश गए। इस यात्रा का उद्देश्य एन. सी. सी. कैम्प में शामिल होना था। हम पचास विद्यार्थी थे। हमारी यात्रा 11 दिसम्बर 1963 को शुरु हुई। लगभग छः बजे चार मिलिट्री ट्रक हमें लेने के लिए आए। हमें देखने के लिए दूसरे विद्यार्थी भी खड़े थे। हम ट्रक द्वारा स्टेशन पहुँचे। हम अपना सामान लेकर अपने डिब्बे में बैठ गये। हमें विदा करने के लिए प्रिन्सिपल, मुख्य अध्यापक और सब अध्यापक आए हुये थे। थोड़ी देर बाद गाड़ी धीरे-धीरे चलने लगी। हमारे साथ तीन अध्यापक भी थे। हम गाते थे और प्रसन्न होते थे।

धीरे-धीरे हम छोटे छोटे स्टेशनों को पार करते हुए कोल्लम पहुँचे। हमें एक वन से गुजरना पड़ा। कुछ लड़के बाहर देखते थे और कुछ अन्दर व्यस्त थे। वन बहुत छोटा था पर बहुत सुन्दर। हमने बहुत पशु और पक्षियों को देखा। दूसरे दिन हम मद्रास पहुँचे।

वाल्टेयर के लिए गाड़ी शाम को मद्रास से छूटती थी। इसलिए हम उस दिन मद्रास में रहे। शाम को गाडी प्लेटफार्म पर लग गई। इसमें हमें ज्यादा जगह नहीं मिली थी। इसलिए हमें बैठे बैठे ही सोना पड़ा।

जब हमारी आँख खुली तो हमने अपने आप को वाल्टेयर में पाया। लेकिन कोरुकोण्डा पहुँचने के लिए शाम तक हमें प्लेट फार्म में ही ठहरना पड़ा। पटरी के दोनों ओर बड़े बड़े खेत थे। छोटे छोटे पहाड़ भी हमारी आँखों के सामने आए। कुछ समय बाद हम कोरुकोण्डा पहुँच गए। हमारा कैम्प सैनिक स्कूल में था।

लेखक
मणिकण्ठन नायर
रोल न० 46
X A

समुद्र के किनारे की सैर

समुद्र के किनारे जाना एक आनन्द की बात है। लोग रोज वहाँ जाते हैं और दो-चार घंटे आराम से बिताते हैं।

एक दिन मेरे दोस्त ने कहा कि आज हम भी समुद्र के किनारे सैर करने के लिए चलेंगे। मैं बहुत खुश हुआ। हमने स्कूल से समुद्र को देखा था, लेकिन हम कभी वहाँ नहीं गये थे।

शामको सब लड़के अच्छे-अच्छे कपड़े पहन कर जाने के लिए तैयार हो गए। चार बजे हम स्कूल से चल पड़े। उस दिन 'बीच' में बहुत से लोग आए थे। हवा बहुत ठण्डी चल रही थी।

कुछ लड़के 'बीच' में खेल रहे थे। एक लड़का रीछ बनकर चलता था और दूसरे उसका पीछा करते थे। उनके पास गुब्बारे भी थे।

हम एक स्थान पर खड़े होकर यह सब कुछ देख रहे थे। तब मास्टर जी आए और हम भी बीच में इधर-उधर दौड़ने लगे।

किनारे से एक-सौ फुट की दूरी पर एक जहाज नजर आ रहा था। सूर्य की रोशनी से जहाज चमक रहा था। जहाज पर लिखा हुआ था "जय भारत"।

इतने में छः बज गए। सूर्य अस्त हो रहा था। यह दृश्य देखने लायक था। इस समय सूर्य का रंग बिल्कुल लाल होता है। अन्त में ऐसा लगा कि सूर्य पानी में कूद पड़ा हो। इसके बाद हम सब वापिस लौट आए।

लेखक
स्टीफेन मैथ्यु
रोल न० 28
X A

विवेकानन्द

विवेकानन्द ने अपने देश का गौरव बढ़ाया। वे कलकत्ता के एक नामी वकील के बेटे थे। बचपन में उनका नाम नरेन्द्र था।

पहले से ही उनके मन में हिन्दू देवी-देवताओं के प्रति श्रद्धा बढ़ने लगी क्योंकि उनकी माता उन्हें रोज़ रामायण और महाभारत की कथाएँ सुनाया करती थीं। परन्तु अपनी कालेज की शिक्षा समाप्त करने के बाद, उनके मन में धर्म संबंधी कई शंकाएं उठने लगीं। ब्रह्मसमाज के प्रसिद्ध नेता भी उनकी शंकाओं का समुचित उत्तर नहीं दे सके। इसलिए नरेन्द्र दक्षिणेश्वर में काली के मंदिर के पुजारी श्री रामकृष्ण के पास गए। श्री रामकृष्ण ने जो उत्तर दिया उससे भी नरेन्द्र को पूरा संतोष नहीं हुआ। परन्तु श्री रामकृष्ण का प्रभाव उन पर पड़ने लगा। कुछ दिनों के बाद वे सब सुख और घरबार छोड़कर उनके शिष्य बन गए। उस समय से उनका नाम विवेकानन्द पड़ गया। अपने गुरु के देहान्त के समय उन्होंने यह वचन दिया कि "मैं हिन्दू धर्म का सन्देश संसार को सुनाऊँगा और संसार की सेवा में ही अपना सारा जीवन बिताऊँगा।"

श्री रामकृष्ण की मृत्यु के बाद स्वामी विवेकानन्द जगह जगह घूमने गए। सन् 1893 में अमेरिका के शिकागो नगर में संसार के सभी धर्मों की एक सभा हुई। विवेकानन्द हिन्दू धर्म का संदेश सारे संसार को सुनाना चाहते थे। इसके लिए यह एक अच्छा अवसर था। इसलिए उन्होंने अमेरिका जाने का निश्चय किया। वहाँ पहुँचकर उनके सामने कई समस्याएँ थीं। एक तो उनके पास धन की कमी थी, दूसरा अमेरिका उनके लिए एक नया देश था। फिर भी स्वामी जी अपनी आत्मशक्ति से सब तकलीफें झेलते गए। वहाँ की सभा में उन्होंने हिन्दू धर्म की विशेषता पर एक भाषण दिया। वह भाषण बहुत प्रभावशाली था। उसे सुनकर सभी दार्शनिकों की आँखें खुल गयीं। लोग उनकी प्रशंसा करने लगे और कई उनके शिष्य बन गए।

भारत लौटने के बाद स्वामीजी ने श्री रामकृष्ण मिशन की स्थापना की। अपने गुरु को दिए वचनों का उन्होंने पालन किया। हमें भी उनकी तरह अपनी आत्मशक्ति का विकास करना चाहिए।

(पाठ्य-पुस्तक के आधार पर)

जयचन्द्रन नायर

रोल न० 71

VIII A

एक फूल की बात

मुझे यह अच्छी तरह नहीं मालूम कि मुझे किसने उगाया था। मुझे तो केवल यह मालूम है कि एक लड़का एक दिन मेरे पास आया और उसने मुझे पानी से तर कर दिया। तब से मैं रोज उसकी राह देखा करता। दोपहर के खाने के बाद जब भी लड़के अन्दर आते मैं उस लड़के की ताक में रहता। पता नहीं उसे भी क्यों मुझसे प्यार हो गया था। अपना खाना खाने के बाद वह लड़का मुझे हर रोज पानी देने जरूर आता।

अब मुझे धीरे धीरे मालूम हो गया कि मैं नेहरु हाउस में पैदा हुआ हूँ। जैसे बच्चे को बाप से प्रेम रहता है वैसे ही मुझे नेहरु हाउस से प्रेम हो गया। उस लड़के की कृपा से मुझ पर एक दिन बहुत सी कलियाँ निकल आईं। एक बार मुझे बड़ा गुस्सा आया। बात यह थी कि हाउस मास्टर के छोटे लड़के ने मेरी सब कलियाँ तोड़ डाली और मुझ पर अगले दिन कोई फूल न लगा। मैं निकम्मे का निकम्मा ही रहा।

दूसरे दिन मेरे साथ एक और घटना घटी। मैंने लड़कों को अपने बारे में कानाफूसी करते सुना। एक दूसरे से कह रहा था-यह गुलाब का पौधा है। महीनों से इस पर कोई भी फूल न खिला। मुझे बहुत रोना आया। लेकिन उस लड़के ने पानी देना जारी रखा और मेरा सिर ऊँचा कर दिया।

अब मुझ पर फूल आ गये थे और मेरा चेहरा फिर से खिल उठा। श्रेय तो मुझे तब मिला जब मेरे फूल कमीज में लगाकर लड़कों ने हाउस फोटो खिचवायी। अब भी मैं नेहरु हाउस में लगा हुआ हूँ। मेरा दिल कहीं भी जाने को नहीं करता क्योंकि मुझे पता है कि कोई भी मुझे उस लड़के की तरह पानी नहीं देगा।

लेखक

अशोक शर्मा

रोल न० 188

VIII C

भारत का वीर पुत्र कट्टबोम्मन

भारत के दक्षिणी प्रांतों में सन् 1851 से लगभग साठ साल पहले अंग्रेज़ों के खिलाफ लड़ाई शुरू हुई थी। उसके नेता थे पांचालकुरिच्चि के वीर पांडिय कट्टबोम्मन। वे अपने देश की स्वतंत्रता के लिये मर मिटे और अमर हो गये।

सन् 1790 में कट्टबोम्मन पांचालकुरिचि की गद्दी पर बैठे। इस समय दक्षिण के प्रांत आर्काट के नवाब के आधीन थे। सिर्फ कुछ राजा ही उन्हें कर देते थे। आज़ादी-पसंद वीर राजा उन्हें कर नहीं देते थे। जिनमें एक थे वीर पांडिय कट्टबोम्मन। इसलिए नवाब ने कुछ रकम के बदले दक्षिण के कर वसूल करने का अधिकार ईस्ट-इंडिया कम्पनी को दे दिया।

कंपनीवालों की धूर्तता और लूट-पाट की नीति से दक्षिण में असंतोष की लहर दौड़ गयी। कट्टबोम्मन ने कम्पनी को कर देने से साफ इन्कार कर दिया। कम्पनी के कलेक्टर जैक्सन ने कट्टबोम्मन से अकेले मिलने का आग्रह प्रकट किया और उन्होंने ने उसे मान लिया। जैक्सन ने कट्टबोम्मन से कहा:- "आप सीधी राह से हमें कर दे दें, तो आपकी ही भलाई होगी नहीं तो आप अपने ही नाश के बीज बोएँगें"। कट्टबोम्मन क्रोध से कांपते हुए बोले:- "हमने किसी को न कर दिया है, और न किसी को देंगे, हम जियेंगे तो आज़ाद रहकर और मरेंगे तो आज़ादी की रक्षा के लिये ही।"

यह सुनकर जैक्सन ने कट्टबोम्मन को गिरफ्तार करने का हुक्म दिया। कट्टबोम्मन के सिपाही अंग्रेज़ों पर झपटे और उन्हें भगा दिया। इस घटना से कंपनी के खिलाफ रामना[illegible] में विद्रोह शुरू हो गया और अंग्रेज़ों ने पांचालकुरिचि पर आक्रमण किया। कट्टबोम्मन, [illegible] असंभव देखकर अपने कुछ साथियों के साथ पुदुकोट्टै के जंगलों में जा छिपे।

अंग्रेज़ों ने पुदुकोट्टै के राजा को कट्टबोम्मन के बदले बड़ा इनाम देने का वचन दिया। स्वार्थी राजा ने उस देशाभिमानी को धोखे से गिरफ्तार करवा दिया और उन्हें अंग्रेज़ों के हवाले कर दिया।

अंग्रेज़ों ने कट्टबोम्मन पर मुकदमा चलाया और उन्हें मौत की सज़ा दी। कट्टबोम्मन ने फांसी के समय कहा:- "मैं मरता हूँ क्योंकि मैं अपने देश के लिए मर रहा हूँ। जननी-जन्मभूमि की जय।" इन शब्दों ने उन्हें भारतीय इतिहास में अमर बना दिया। वे भारत के एक सच्चे वीर पुत्र थे।

(पाठ्य-पुस्तक के आधार पर)

लेखक

जी. आर. मो

रोल न० 20

VIII A

बीजापुर

इस बार हमारा एन. सी. सी. कैम्प बीजापुर सैनिक स्कूल में था।

बीजापुर एक ऐतिहासिक नगर है। वहाँ बहुत सी सुन्दर इमारतें देखने लायक हैं। उन में से कुछ प्रसिद्ध ये हैं:-

गोल गुम्बद:-

यह एक बहुत बड़ी इमारत है। वहाँ मुहम्मद आदिल शाह और उसके परिवार के लोगों की समाधि है। यह 178 फुट ऊँची है। यह सारे भारत में प्रसिद्ध है क्योंकि यहाँ एक बोलती गुम्बद है। यह गुम्बद बहुत बड़ी है और वहाँ चढ़ने के लिए 161 सीढ़ियाँ हैं। ऊपर चढ़कर हमने दो टीमें बनायी और दोनों टीमें गुम्बद के दोनों ओर जाकर खड़ी हो गईं। फिर किसी लड़के ने धीरे से कुछ कहा और उसके वे शब्द गुम्बद ने सात बार साफ साफ दुहराए। हम सब आश्चर्यचकित रह गए। इस इमारत को देखने के लिए लोग बहुत दूर-दूर से आते हैं। लोग इसकी प्रशंसा करते हुए नहीं थकते हैं।

जमी मस्जिद:-

जो आदमी बीजापुर जाता है, उसे इस सुन्दर मस्जिद को ज़रूर देखना चाहिए। इसे आदिलशाह ने बनवाया। औरंगज़ेब ने इसका पूर्वी भाग बनवाया।

मस्जिद के अन्दर 'कोरान' सोने में लिखी गयी है। रोज़ लोग वहाँ नमाज पढ़ते हैं। वहाँ 2250 आदमियों के नमाज पढ़ने के लिए चौकोर खाने बने हुए हैं।

इब्राहिम रोज़ा:-

यह इमारत बीजापुर के सुल्तान इब्राहिम आदिल शाह II की समाधि है। इस इमारत के पास एक सुन्दर मस्जिद भी है। समाधि के चारों तरफ 'कोरान' लिखी गई है। यह इमारत बहुत ही कलात्मक ढंग से बनाई गई है। कुछ लोगों का विचार है कि यह इमारत ताजमहल के टक्कर की है।

आनन्द महल:-

यह एक बहुत बड़ी इमारत है। इसे इब्राहिम II ने बनवाया। मरम्मत आदि के बाद इस महल में आजकल सरकारी दफ्तर हैं।

मलिक-ए-मैदान:-

यह एक बहुत बड़ी तोप है। यह एक छोटे से किले पर रखी गई है। यह तोप 55 टन भारी है। इस तोप का मुँह बहुत बड़ा है और एक आदमी उसके अन्दर बहुत आसानी से जा सकता है।

असार महल:-

यह महल एक पवित्र जगह है। इसके पास एक बड़ा तालाब है। कहते है कि यहाँ हज़रत मुहम्मद का पवित्र बाल रखा है।

ऊपरी बुर्ज

यह बुर्ज 80 फुट ऊँचा है। वहाँ से सारा बीजापुर देखा जा सकता है। उस पर बड़ी तोपें भी हैं।

आली II रौजा:-

मुहम्मद आदिल शाह ने गोल गुम्बद बनायी। लेकिन उसके बेटे ने गोल गुम्बद से भी बड़ी इमारत बनानी चाही। जब उसने उसे आधा बनाया, तब उसकी मृत्यु हो गई। आज यह इमारत बीजापुर का एक शानदार खंडहर है।

मेहतर महल:-

यह एक छोटी सी परन्तु सुन्दर मस्जिद है। लोग कहते हैं कि एक मेहतर ने इसको बनवाया।

मक्का मस्जिद:-

यह मस्जिद मक्का मस्जिद के नाम से पुकारी जाती है क्योंकि मक्का में भी ठीक ऐसी ही एक मस्जिद है। यह स्त्रियों के लिए बनाई गई थी।

लेखक
रन्नू सोमैया
रोल न० 235
IX

सैनिक स्कूल के वीर जवान

पहाड़ों से घिरा हुआ है,
फूलों से महक रहा है,
कषाकुट्टम में बसा हुआ है,
सैनिक स्कूल चमक रहा है।

सैनिक स्कूल के वीर हैं हम,
दुश्मन को मार भगाएँगे,
पीछे हटने का नाम न लेंगे,
लड़ते लड़ते मर जाएँगे

हम नहीं किसी से डरने वाले,
भारत भूमि में पलने वाले,
जवाहर जैसे बनने वाले,
मातृ भूमि पर मरने वाले।

मिलजुल कर हम काम करेंगे,
और शान्ति के लिए लड़ेंगे,
सैनिक स्कूल के वीर जवान,
नव-भारत का निर्माण करेंगे।

लेखक
सुभाष चन्द्र मलीजा
VIII C

अलमारी की आत्म कहानी

पहले मैं जमीन के अन्दर कच्चे लोहे के रूप में थी। मुझे वहाँ से खोदकर निकाला गया और नागपुर के एक कारखाने में ले जाया गया। मुझे बहुत मशीनों में डाला गया। मुझ पर बहुत रायसानिक द्रव्य मिलाये गये और अन्त में मुझे एक अलमारी की शक्ल का बनाया गया।

एक दिन जब मैं सोयी हुई थी तब मुझे एक क्रेन ने उठाकर एक ट्रक में डाल दिया। मेरे साथ मेरी सहेलियाँ भी थीं। तब मुझे एक माल-गाड़ी में डाला गया जो बहुत धीरे-धीरे चलती थी। रास्ते में बहुत स्टेशन आये। एक दिन मैं बातें कर रही थी तो अचानक ही डिब्बे का दरवाजा खुला और मुझे बाहर निकाला गया। मैंने देखा तो हैदराबाद का स्टेशन था। मुझे आलविन कम्पनी ने खरीदा और आलविन ही मेरा नाम पड़ गया।

तब एक दिन चिट्ठी आयी जो सैनिक स्कूल से थी। उन्हें 20 अलमारियों की जरूरत थी। मैं बीसवीं अलमारी थी जो ट्रक में लादी गयी। उसके बाद मुझे रेलगाड़ी द्वारा त्रिवेन्द्रम ले गये। वहाँ मुझे एक सील लगाकर सैनिक स्कूल में भेजा गया। सैनिक स्कूल के क्वार्टर मास्टर ने मुझे एक स्टोर में बन्द कर दिया।

एक दिन आठवीं 'सी' के अध्यापक ने मुझे देखा और मुझे अपनी क्लास में ले गये। मेरा नम्बर छः है। पहले लड़कों ने मुझे अच्छी तरह से रखा। लेकिन एक दिन मेरी चाबी किसी ने खो दी। उसके बाद जो हुआ वह मुझे बहुत बुरा लगा। चाबी के न मिलने पर लड़कों ने मुझे जूतों से बुरी तरह ठोकरें मारीं। मुझे बहुत दुःख हुआ और उस दिन मैं बहुत रोयी।

एक दिन एक लड़के ने मुझे इतनी जोर से मुक्का मारा कि मैं चीख उठी। लड़कों ने मार-मार कर मेरे सब अंजर पंजर ढीले कर दिये।

मुझे अपने माता-पिता की बहुत याद आया करती थी। घर जाने के लिए मैंने अपने पेंच ढीले कर दिये और हेण्डल तोड़ दिया। लड़कों ने अपने अध्यापक से कहा कि इस बेचारी को ठीक करवा दीजिये।

मास्टरजी ने फिर मुझे क्वार्टर मास्टर को दे दिया। अब मेरे घर जाने के दिन बहुत नजदीक थे, इसलिए मैं बहुत खुश थी।

एक दिन मुझे अलमारी वाले की दुकान पर ले गये। वहाँ पहुँचकर एक बात ऐसी हुई जो मैं कभी नहीं भूलूँगी। मेरी सहेलियों में वहाँ अब कोई न था। मेरी आँखों से आँसू टपक पड़े।

थोड़े समय बाद दुकानदार ने मुझे अपने औजारों से इतना मारा कि मैं रात दिन रोती रही।

एक दिन सुबह की बात है कि जब मैंने आँखें खोलीं तो मैंने अपने आपको फिर आठवीं 'सी' में पाया। यह देखकर मुझे बड़ा आश्चर्य हुआ। अब लड़के मुझे ठोकरें नहीं मारते। मैं सुख से वहाँ रहती हूँ।

लेखक
श्याम लाल, ए. के मुरली
और एलैक्स एंटनी।
VIII C

एक था नेता

एक था नेता,
जिसने नव-जीवन दिया देश को।
प्यार से कहते सब बच्चे उसे "चाचा",
एक था नेता।

निडर होकर लड़ता रहा,
दूर फेंकी गुलामी की जंजीर।
आज़ादी का पहरेदार,
गुलाब जैसा ताज़ा,
एक था नेता।

दुश्मन के बढ़ते कदम रोक दिये,
निराला शांति का देव-दूत।
जनता के मन का राजा,
गुलाब जैसा ताज़ा,
एक था नेता।

लेखक
राजेन्द्र सिंह खरब
रोल न० 4
VIII C

वर्कला और श्री नारायण गुरु

ओरु जाति, ओरु दैवम् और ओरु मनुष्यन् का नारा लगाने वाले केरल के वे महान् सन्त थे। जिन्होंने मानव समाज की एकता में ही परमेश्वर को देखा। हमें यह कहते हुए बड़ी प्रसन्नता होती है कि इस महान पुरुष का जन्म येळवा जाति में जो नीची तथा हलकी समझी जाति थी हुआ था। परन्तु इन्होंने अपने शुद्धाचरण से तथा 'सर्वं खलु इदं ब्रह्मं' के तत्व में श्रद्धा रखते हुए सारे दलित वर्गको ऊँचा उठाया। आज भी इनकी महासमाधि के दर्शन करने के पश्चात् मन प्रसन्न हो उठता है। श्री नारायण गुरु ने समाज में बराबरी का नाता कायम करने का सफल प्रयत्न किया और यह दिखा दिया कि एकात्मता की भावना से ही अखिल मनुष्य जाति का कल्याण और मंगल हो सकता है।

इस महापुरुष की समाधि का दर्शन करने के हेतु हमें तिवान्द्रम् से करीब ३५ मील रेल से वर्कला नामक स्थान को जाना पडता है। वर्कला स्टेशन पर उतरते ही ऐसा लगता है कि प्रकृति की गोद में ही आ पहुँचे हैं। पहले तो केरल की भूमि ही अति मनोहारिणी तथा रमणीय है फिर उसमें यह स्थान समुद्र तटपर एक ऊँची पहाडी पर स्थित है। एक ओर ऊँचे हरे २ नारियल के पेड हैं तो दूसरी ओर उछलती

कूदती हुई समुद्र की लहरें हैं। प्रकृति की क्रोड में स्थित इस स्थान की यात्रा स्मरणीय होती है।

रेल की पटरी पारकर हमें करीब ५-६ फर्लांग चलना पडता है और तब अचानक दूसरी पहाडी पर झाडी में नारियल के ऊंचे वृक्षों से घिरा वह विशाल मंदिर दिखाई पडता है। इस पहाडी का नाम शिवगिरि है। यही वह पवित्र गिरि है जहां पर इस महान् पुरुषने अपना जीवन बिताया और ओरु जाति आदि की महान् विचार धारा का प्रचार प्रसार किया।

महासमाधि दिन के अतिरिक्त भी हर गुरुवार और रविवार को यात्री दर्शन के हेतु आते हैं। करीब ही औषधि युक्त जल के झरने भी हैं, जहाँ स्नान करने में अनोखा आनंद मिलता है। पश्चात् जब यात्री गुरु की समाधि का दर्शन करता है तब भारी प्रसन्नता और गौरव का अनुभव करता है। यह समाधि मंदिर पाँच मंजिलों का है और नये ढंग का है। गोलाकार इस मंदिर के दर्शन से उस ब्रह्मन् की याद आती है जिसे शून्यवत् तथा अगम्य बताया गया है।

मंदिर के पास ही निचली पहाडी पर आश्रम बंध है जहां आज भी योग विद्या के पाठ पढ़ाये जाते हैं। मंदिर का अपना कार्यालय है जिसमें, गुरु की तस्वीरें तथा उनकी जीवन यात्रा के बारे में पुस्तकें, अंग्रेज़ी तथा मलयाली भाषाओं में प्राप्त हैं। इस स्थान को राष्ट्र नायक नेहरुजी ने भेंट देकर पुनीत बनाया है। राष्ट्रपिता महात्मागांधीजी तथा श्रीगुरु की भेंट बड़ी ही रोचक रही होगी। कविवर टैगोर तकने श्री गुरु से भेंट की थी और उन्हें बड़ी प्रसन्नता हुई थी।

दलित समाज को उन्नत करने वाले, इस महापुरुष की इस पुण्य भूमि का दर्शन सचमुच चित्त को प्रसन्न कर देनेवाला है।

—एम. बी० विटेकर

IN THE SERVICE OF AGRICULTURE

FACTAMFOS
(Ammonium Phosphate 16:20)
AMMONIUM SULPHATE
SUPERPHOSPHATE
ULTRAFOS
NPK FERTILISER MIXTURES

IN THE SERVICE OF INDUSTRY

ANHYDROUS AMMONIA
SULPHURIC ACID
SULPHUR DIOXIDE
AMMONIUM CHLORIDE

THE FERTILISERS AND CHEMICALS, TRAVANCORE LTD,
Regd Office:
ELOOR, UDYOGAMANDAL P. O., KERALA

संस्कृत विभाग

१. मदीया पाठशाला — सुरेश नायर - दशम कक्षा
२. भारत देशः — रमेश मल्होत्रा - अष्टम कक्षा
३. कन्याकुमारी — ऍम् बी. विटेकर - हिन्दी अध्यापकः
४. कालिदासः — गोविन्द टेकाले - संस्कृत अध्यापकः

भारत देशः

मम देशः भारतवर्षः
अहं भारत निवासी च।
अहं सैनिकशालायां पठामि
अहं एकः छात्रः अस्मि ॥ १ ॥

भारतवर्षः प्राचीनः देशः
भारतस्य अनेकाः प्रान्ताः।
मम देशे विविधाः वायुप्रकाराः
वेषभूषाः अपि अनेकाः सन्ति ॥ २ ॥

नैकाः भाषामगिन्यः सन्ति
बहुविधाः धनधान्याः भवन्ति।
नानाः नद्यः जलं यच्छन्ति
विविधाः वृक्षाः फलानि ददन्ति ॥ ३ ॥

अस्मिन देशे महापुरुषाः अभवन्
महर्षयः अत्रै वनेषु अवसन्।
एषा महाकविनां भूमिः
एषा महावीराणां भूमिः ॥ ४ ॥

धन्यो धन्यो भारतवर्षः
अत्र सर्वे सुखिनः सन्ति।
वयं सर्वे ईश्वरं नमामः
स भारतवर्षं सुखिनं करोतु ॥ ५ ॥

रमेश मल्होत्रा

मदीया पाठशाला

अहं सैनिक शालायां पठामि। मम पाठशालायाः नाम सैनिक स्कूल कषक्कूट्टम इति अस्ति। इयं शाला समुद्र तीरात् एक योजनं दूरं वर्तते। अतः वयं अस्मात् स्थलात् समुद्रं, नौकान्, च द्रष्टुं शक्नुमः। मम पाठशालायाः मन्दिरं अतीव विशालं। इयं शाला तिरुवनन्तपुरात् त्रियोजन दूरं अस्ति।

मम शालायां षष्ठतः एकादश पर्यन्तं कक्षाः सन्ति। सर्वे छात्राः अत्र एव वसन्ति, खादन्ति, खेलन्ति, स्वपन्ति, शिक्षन्ते च। पुरातन काले अस्माकं भारतवर्षे गुरुकुलाः आसन्, यत्र छात्राः अवसन्, अशिक्षन्त च गुरोः सान्निध्ये शास्त्रं। तथा एव मम शालायां वयं सर्वे छात्राः वसामः, अध्ययनं च कुर्मः। मदीया शालायाः छात्र संख्या पञ्चविंशत्यधिकं द्विशतं इति अस्ति, अस्यां त्रि बालिकाः अपि सन्ति। अत्र पञ्चदश अध्यापकाः वर्तन्ते। ते सर्वे विद्वान् विनीता च सन्ति। ते अस्माकं सम्यक् मार्गदर्शनं कुर्वन्ति। अस्माकं प्राचार्यः, रजिस्ट्रार महोदयः, मुख्याध्यापकः, सर्वे अनुशासन प्रियाः सन्ति। ते अस्मासु स्निह्यन्ति।

प्रतिदिनं प्रातः काले स्वस्वादन समये वयं पाठशालां गच्छामः, तत्र एक वादन समयपर्यन्तं पाठान् पठामः अनन्तरं सायंकाले क्रीडाङ्गणेषु वयं खेलान् कन्दुकेन खेलामः। अत्र सर्वदा शीतलः वायुः मन्दं मन्दं वहति तेन चित्तं प्रसन्नं भवति।

मदीया शाला बहु रोचते मह्यम्। सा मातृवत् पूज्या अस्माकं। शालायै नमः।

सुरेश नायर

कन्याकुमारी

कन्याकुमारी भारतवर्षस्य दक्षिणवर्ती अन्तिमः भागः। त्रिसमुद्राः अस्याः पाद प्रक्षालनं कुर्वन्ति। इदं स्थानम् अतीव पवित्रं विद्यते। ननु भारतस्य प्रत्येक भागात्, अपितु अन्यदेशात् अपि यात्रिकाः अत्र आगच्छन्ति प्रतिवर्षं। कन्याकुमार्याः मंदिरस्य सम्मतः समुद्रे एकः विशालः प्रस्तरः वर्तते। अस्मिन् प्रस्तरे एव ख्रिस्ताब्दस्य 1892 वर्षे स्वामिनाः विवेकानन्देन ध्यानं कृतं, अनन्तरं भारतराष्ट्रस्य प्रगत्यर्थं प्रयत्नाः कृताः। अस्मिन स्थले महान् मंदिरं स्थापयितुं आरब्धः। तद् विवेकानंद मंदिरं' इति भवेत्। अस्मात् स्थलात्, भारत भूमिं प्रति दृष्टुं महान् हर्षः संजायते।

'सागरे सर्वं तीर्थानि।' इति प्रसिद्धं। अत्र त्रि समुद्रजले स्नानं कृत्वा मनुष्यः महतीं प्रसन्नतां अनुभवति। विशेषतः यदा सः पूर्वदिशं प्रति चन्द्रोदयं, सूर्यास्तं च पश्चिमां दिशं प्रति एकसमये पश्यति तदा आनंदातिरेकेण तस्य हृदयं नृत्यति मयूरवत्। समुद्र तीरं अपि बहु मनोहरं अत्र, विविध वर्णाः शुक्तयः, वालुकाः च दृश्यन्ते सर्वत्र। चन्द्रप्रकाशे इदं स्थानं अति सुन्दरं दृश्यते।

कन्याकुमार्याः मंदिरं अति विशालं अस्ति। बहवः दीपाः गर्भगृहाभ्यन्तरे प्रज्वालिताः सन्ति सर्वदा। अस्याः देव्याः दर्शनं खलु आह्लादकरं पुण्यप्रदं च भवति।

—— मधुकर बी० विटेकर

कालिदास

कालिदासः महान् कविः आसीत्। सः बहूनि महाकाव्यानि नाटकानि च अलिखत्। मेघदूतः ऋतुसंहारः, रघुवंशः, कुमारसंभवाः च इति तस्य काव्यानि वर्तन्ते। मालविकाग्निमित्रम्, विक्रमोर्वशीयम्, शाकुन्तलम् च इति तस्य नाटकानि सन्ति। कालिदासस्य साहित्ये बहूनि प्रकृतिवर्णनानि विद्यन्ते। तत्कालीनाः लोक-व्यवहाराः अपि तस्य काव्ये रेखांकिताः। सः उपमा इति काव्यलंकारार्थे प्रसिद्धः अस्ति। अस्मिन् विषये एकं सुभाषितं कथयति-

'उपमा कालिदासस्य भारवेरर्थगौरवः।
दण्डिनः पदलालित्यं माघे सन्ति गुणत्रयम्॥'

अथैकदा पण्डितः आसीत्। कश्चिदपि तं तस्य पाण्डित्यरहस्यं अपृच्छत् पण्डितः झटिति उत्तरं अयच्छत्, 'मेघे माघे गतं वयः'। अत्र मेघ इति शब्दः मेघदूतस्य संक्षिप्तरूपम् अस्ति। कालिदासस्य विषये बहवः लोककथाः वर्तन्ते। राजा भोजः तस्य आश्रयदाता आसीत्। सः श्लोकस्य एकं पदं दत्वा कालिदासं पादपूरण कर्तुं अपृच्छत्। कालिदासः 'ठठं ठठण्ठं ठठं ठठण्ठः' इति पदार्थं अधोलिखित श्लोकं कथयितवान्-

'रामाभिषेके जलमाहरन्त्या हस्ताच्च्युतो हेमघटो युवत्याः
सोपानमार्गेषु करोति शब्दः ठठं ठठण्ठं ठठं ठठण्ठः॥'

एतादृशः कालिदासः महान् कविः आसीत्।

गोविन्द टेकाले

MAGAZINE COMMITTEE

Master-in-charge	N. Balakrishnan Nair
Members	K. Madhavan Nair
	BC. Pande
	CK. Chandrasekharan Nair
	KK. Muthanna
	J. Sankaranarayana Iyer
	GAN. Smith
	K. Bhaskara Rao

The views expressed in the articles contained in this magazine do not necessarily represent those of the School Authorities.

Statement about ownership and other particulars about the Journal **"KAZAKOOTAM CADET"** to be published in the first issue every year in the Month of March.

FORM IV

(See Rule 8)

1. Place of publication:	**Kazhakootam**
2. Periodicity of its Publication:	**Yearly**
3. Printer's Name: Nationality: Address:	**G. Bhaskaran Nair** **Indian** **Bhaskara Printing works, Thampanoor, Trivandrum**
4. Publisher's Name: Nationality Address:	**Lt. Col. B. K. Somaiah** **Indian** **Principal, Sainik school Kazhakootam**
5. Editor's Name: Nationality: Address	**N. Balakrishnan Nair** **Indian** **Master, Sainik School, Kazhakootam**
6. Name and address of individuals who own the Journal and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital.	**Sainik School, Kazhakootam**

I, Lt. Col. B. K. Somaiah, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd)
Signature of the publisher.

Dated 30th January, 1965.

G & BINDING
, Vishnu Nagar
Powdikonam P.O
...puram
Mob: 94...